

KADIR HAS ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ
SİNEMA VE TELEVİZYON ANABİLİM DALI

2000'LERDE TÜRKİYE'DE ÇEKİLEN KORKU FİMLERİ
VE
İSTİKAMET UZUN METRAJ FİLM SENARYOSU

DENİZ MÜFTÜOĞLU

DANIŞMAN: YRD. DOÇ. DR. ELİF AKÇALI

YÜKSEK LİSANS TEZİ

İSTANBUL, MAYIS, 2017

2000'LERDE TÜRKİYE'DE ÇEKİLEN KORKU FİMLERİ

VE

İSTİKAMET UZUN METRAJ FİLM SENARYOSU

DENİZ MÜFTÜOĞLU

DANIŞMAN: YRD. DOÇ. DR. ELİF AKÇALI

YÜKSEK LİSANS TEZİ

Sinema ve Televizyon Anabilim Dalı Sinema ve Televizyon Programı'nda Yüksek Lisans derecesi için gerekli kısmi şartların yerine getirilmesi amacıyla Kadir Has Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü'ne teslim edilmiştir.

İSTANBUL, MAYIS, 2017

Ben, Deniz Müftüoğlu;

Hazırladığım bu Yüksek Lisans Tezinin tamamen kendi çalışmam olduğunu ve başka çalışmalardan yaptığım alıntıların kaynaklarını kurallara uygun biçimde tez içerisinde belirttiğimi onaylıyorum.

DENİZ MÜFTÜOĞLU

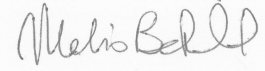

31/05/2017

KABUL VE ONAY

DENİZ MÜFTÜOĞLU tarafından hazırlanan **2000'LERDE TÜRKİYE'DE ÇEKİLEN KORKU FİMLERİ VE İSTİKAMET UZUN METRAJ FİLM SENARYOSU** başlıklı bu çalışma **31.05.2017** tarihinde yapılan savunma sınavı sonucunda başarılı bulunarak jürimiz tarafından **YÜKSEK LİSANS TEZİ** olarak kabul edilmiştir.

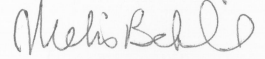
Doç. Dr. Melis Behlil (Başkan) Kadir Has Üniversitesi

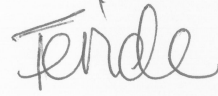
Yrd. Doç. Dr. Elif Akçalı (Danışman) Kadir Has Üniversitesi

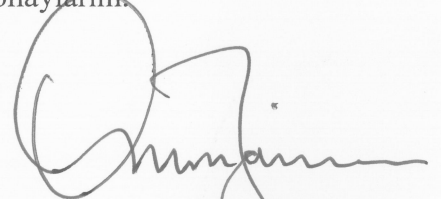
Doç. Dr. Melis Behlil Kadir Has Üniversitesi

Prof. Dr. Feride Çiçekoğlu Bilgi Üniversitesi

Yukarıdaki imzaların adı geçen öğretim üyelerine ait olduğunu onaylıyorum.

Prof. Dr. Osman Zihni Zaim
Enstitü Müdür Vekili
ONAY TARİHİ: 31/05/2017

ÖZET

MÜFTÜOĞLU DENİZ. 2000'Lİ YILLARDA TÜRKİYE'DE ÇEKİLEN KORKU FİLMLERİ VE İSTİKAMET UZUN METRAJ FİLM SENARYOSU, YÜKSEK LİSANS TEZİ, İstanbul, 2017.

2000'li yıllarda Türkiye'de korku filmlerindeki artış pek çok araştırmacının ilgisini çekmiş, konu hakkında makaleler ve tezler yazılmıştır. Araştırmacıların bazıları korku filmlerindeki İslam dini öğelerini incelerken, bazıları feminist eleştiri açısından kadının sunumu üzerinde durmuştur. Ne dinin ne de kadının bir korku ögesi olarak filmlerde kullanılması yenidir. 2000'lerden sonra yeni bir yaratım sürecine giren yerli sinema esasında önceki yıllarda yaptığı gibi korku filmlerinde Batı sinemasını örnek almış, dini ve cinselliği Batıdaki örnekler gibi kullanmış, fakat bu defa yerel motiflerle birbirine benzeyen filmler üreten yeni bir korku sineması furyası yaratmıştır. Bu uygulamalı tez için, 2000'li yıllarda Türkiye'de çekilen korku filmleri incelenmiş, hem yapılan örneklerle çok benzeyen hem de ideolojik olarak bu filmlerden ayrılan *İstikamet* uzun metraj filminin senaryosu yazılmıştır. Önceki örneklerin Türkiye Sineması'nda yeni bir akım başlattığı ama bunun gereğini layıkıyla yerine getiremediği düşünülmektedir. Feminist bakış açısıyla yazılan bu senaryo hem bu türe yeni bir hikaye eklemenin hem de onlardan farklı olmanın peşindedir.

Anahtar Sözcükler: 2000'ler, Korku filmleri, Din, Kadın, Feminist Sinema, Türkiye Sineması

ABSTRACT

MÜFTÜOĞLU DENİZ. *HORROR MOVIES MADE IN TURKEY AFTER THE YEAR 2000 AND A FEATURE FILM SCREENPLAY: THE DIRECTION*, MASTER'S THESIS, İstanbul, 2017.

The increase in the horror films of the 2000s in Turkey attracted the interest of many researchers and some articles and theses were written about the subject. Some researchers examined Islamic religious items in horror movies, while others focused on women's representations in terms of feminist criticism. Neither religion nor woman is new to use in films as a source of fear. After the 2000s, a new type of horror movie has been created that exemplifies Western cinema and uses religion and sexuality as examples in the West, but this time produces movies that look alike with local motifs, as it did in previous years on the basis of a domestic cinema that entered a new creative process. This practice-based thesis contains the examination of horror films taken in Turkey after the year 2000 and a horror film scenario *The Direction* very similar to the examples made and separated ideologically from these films. It is thought that the previous examples have started a new trend in the Turkish cinema but they cannot fulfill the necessity of it properly. This scenario, written with a feminist point of view, aims not only to add a new story to this genre but also to be different from them.

Key Words: 2000s, Horror movies, Religion, Woman, Feminist Cinema, Turkish Cinema

TEŞEKKÜR

Çalışma süresince bilgisini ve sevgisini esirmeden her aşamada desteğiyle beni yüreklendiren değerli hocam Yrd. Doç. Dr. Elif Akçalı'ya teşekkürlerimi sunarım. Yüksek lisans öğrenimimde ilk aldığım ders onun verdiği senaryo dersiydi ve gerek samimi ortamı, gerek bilgilendirici yapısıyla benim için özeldi. Bilgi, sevgi ve destekleriyle her zaman öğrencilerinin yanında olan değerli hocalarımız Yrd. Doç. Dr. Defne Tüzün'e, Prof. Dr. Deniz Bayrakdar'a ve Doç. Dr. Melis Behlil'e teşekkürlerimi sunarım. Belki hocalarımız beni yüksek lisans programına kabul etmeselerdi hayallerimi hayata geçirme fırsatı yakalayamayacaktım.

Eğitim hayatım boyunca benimle sevinip üzülen, bana koşulsuz sevgi gösteren aileme teşekkürlerimi sunarım. Onların desteği olmasaydı değerli hocalarım ve arkadaşarımla geçirdiğim öğrenim hayatımın hayalini bile kuramazdım. Sonsuz sevgi ve saygılarımla...

Deniz Müftüoğlu

İÇİNDEKİLER

ÖZET.....	III
ABSTRACT.....	IV
TEŞEKKÜR.....	V
İÇİNDEKİLER.....	VI
GİRİŞ.....	7
I.BÖLÜM: KORKU SİNEMASI VE FEMİNİZM.....	10
1.1.Feminist Film Teorisi.....	10
1.2.Korku Sinemasında Kadının Sunumu.....	13
II.BÖLÜM: TÜRKİYE’DE KORKU SİNEMASI.....	18
2.1.Türkiye Korku Sineması Tarihi.....	18
2.2. 2000’lerde Türkiye’de Çekilen Korku Filmleri.....	19
2.2.1. <i>Araf</i>	21
2.2.2. <i>Musallat</i>	22
2.2.3. <i>Alkarısı: Cinnat</i>	23
III.BÖLÜM: <i>İSTİKAMET</i> UZUN METRAJ FİLM SENARYOSU.....	25
3.1. <i>İstikamet</i> Filminin Sinopsisi.....	25
3.2. <i>İstikamet</i> Filminin Tretmanı.....	26
3.3. <i>İstikamet</i> Filminin Senaryosu.....	31
SONUÇ.....	98
KAYNAKÇA.....	102
ÖZGEÇMİŞ.....	104

GİRİŞ

Bir film yapılırken, geliştirme, yapım öncesi, yapım, yapım sonrası gibi aşamalardan geçer. Geliştirme bölümünde, yani ilk aşamada, filmi yeşertecek olan senaryodur. İyi bir hikayeye yola çıkılırsa iyi bir filmin ortaya çıkması daha olasıdır. Senaryonun beslendiği kaynaklar da bu nedenle önem taşır. Bu çalışmada literatür taraması ve film analizinin yanında bir de uygulama bölümü yer almaktadır. *İstikamet* isimli uzun metraj film senaryosu, çalışmaya katılarak hem uygulayarak öğrenme, hem de bugüne kadar yazılmış senaryolardan farklı bir deneme amaçlanmıştır.

Türkiye’de 2004 yılından bu yana elliye aşkın korku filmi çekilmiştir. Bunların birçoğu dini içeriklidir. Dini içerikli olmayanların bir kısmı kadın cinselliğiyle alay eden yapımlardır. En korkunç olanlar ise kadın cinselliğinin dinle cezalandırıldığı filmlerdir. Bu filmler sizin geceleri karanlıktan ürkmeye sebep olmaz. Onların korkunçluğu liseli bir genç kızın dekoltesini, bir kadının çocuk sahibi olup olmama hakkını, hatta sadece “güzelliğini” eleştirmesinden gelir. Bu filmlere göre karakterin şiddet görmesi için kadın olması yeterlidir ve bir cinin ona tecavüz etmesi an meselesidir.

Türkiye’de korku filmi örneklerine sadece son yıllarda rastlamayız. Kaya Özkaracalar’ın *Geceyarısı Filmleri* eserinde bahsettiğine göre Yeşilçam, sadece melodram ve güldürüden ibaret değildir (Özkaracalar, 2007: 291). *Çılgılık* (Aydın Arakon, 1949), *Drakula İstanbul’da* (Mehmet Muhtar, 1953), *Görünmeyen Adam İstanbul’da* (Lütfi Ömer Akad, 1955), *Şeytan* (Metin Erksan, 1974), *Karanlık Sular* (Kutluğ Ataman, 1995), korku ve gerilim türüne ait yapımlardır. *Lanetli Kadınlar* (Kadir Akgün, 1986), *Şüphenin Bedeli* (Mehmet Alemdar, 1995), *Kader Diyelim* (Mehmet Alemdar, 1995) filmleri ise bu türün sinemalara ulaşmayan video kasetlerde kalan kısmıdır (Özkaracalar, 2007: 298).

Yeşilçam sinemasının verdiği örneklerin Batının korku öğelerinin etkisinde kaldığı söylenebilir. Her ne kadar güçlü yapımlar olsalar da ya *Drakula İstanbul’da* filminde görüldüğü gibi Anadolu kültürüyle pek uyuşmayan vampir benzeri Avrupalı öğeler seçilmiş ya da *Şeytan* gibi uyarılma filmler çekilmiştir. Filmlerin Batı etkisinde yapılmış olması elbette onların başarısına gölge düşürmemiştir, hatta bu filmler

bilakis ünlerini ülke sınırları dışına duyurmuşlardır. Yine de korku filmi yapımına 2000'lere gelinceye kadar bugünkü kadar ilgi gösterilmemiştir.

Durul ve Yağmur Taylan'ın 2004'te çektiği *Okul* filmiyle başlayan bu akım yine 2004'te çekilen *Büyü* (Orhan Oğuz) filmiyle devam eder. Bu filmleri Hasan Karacadağ'ın *Dabbe* (2006)'siyle birlikte sırasıyla, *Gen* (Togan Gökbakar, 2006), *Araf* (Biray Dalkıran, 2006), *Küçük Kıyamet* (Durul-Yağmur Taylan, 2006), *Gomeda* (Tan Tolga Demirci, 2007), *Musallat* (Alper Mestçi, 2007), *Semum* (Hasan Karacadağ, 2008), *Konak* (Cem Akyoldaş, 2009), *Dabbe 2* (Hasan Karacadağ, 2009), *Ses* (Ümit Ünal, 2010), *Üç Harfliler: Marid* (Arkin Aktaç, 2010), *Cehennem* (Biray Dalkıran, 2010), *Karadedeler Olayı* (Erkan Bağbakan, 2011), *Mühürlü Köşk* (Serkant Yaşar Kutlubay, 2011), *Musallat 2: Lanet* (Alper Mestçi, 2011), *Dabbe: Bir Cin Vakası* (Hasan Karacadağ, 2012), *Görünmeyenler* (Melikşah Altuntaş, 2012), *htr2b:Dönüşüm* (Osman Evre Tolga, 2012), *El- Cin* (Hasan Karacadağ, 2013), *Dabbe:Cin Çarpması* (Hasan Karacadağ, 2013), *Şeytan-ı Racim* (Arkin Aktaç, 2013), *İblis'in Oğlu 13. Vahşet* (Emre Kaya, 2013), *Gulyabani* (Oruç Benli, 2014), *Ammar: Cin Tarikatı* (Özgür Bakar, 2014), *Azem: Cin Karası* (Volkan Akbaş, 2014), *Tamaya İfrit* (Serkant Yaşar Kutlubay, 2014), *Muska* (Özkan Çelik, 2014), *Azazil: Düğüm* (Özgür Bakar, 2014), *Dabbe: Zehr-i Cin* (Hasan Karacadağ, 2014), *Siccin* (Alper Mestçi, 2014), *Ümmü Sıbyan: Zifir* (Efe Hızır, 2014), *Hanzep* (Sercan Bağsever, 2014), *Münafık* (Özkan Aksular, 2015), *Mihrez: Cin Padişahı* (Doğa Can Anafarta, 2015), *Ezan* (Fuat Yılmaz, 2015), *Azem 2: Cin Garezi* (Erdinç Kazımoğlu, 2015), *Helak: Kayıp Köy* (Özgür Bakar, 2015), *Şeytan-ı Racim 2: İfrit* (Murat Toktamışoğlu, 2015), *Hannas: Karanlıkta Saklanan* (Kamil Aydın, 2015), *Alkarısı: Cinnet* (Muzaffer Gülçek, 2015), *Siccin 2* (Alper Mestçi, 2015), *Deccal* (Özgür Bakar, 2015), *Üç Harfliler 2: Hablis* (Murat Toktamışoğlu, 2015), *Dabbe 6* (Hasan Karacadağ, 2015), *Vesvese: Cin Tuzağı* (Sümeyya Kökten, 2015), *Kü'fa: Cin Kapanı* (Aykut Karagöl, 2015), *Cin Kuyusu* (Murat Toktamışoğlu, 2015), *Hüddam* (Utku Uçar, 2015), *Azap* (Ulaş Güneş Kacargil, Dilek Keser, 2015), *Baskın: Karabasan* (Can Evrenol, 2016), *Mel-Un* (Mustafa Kara, 2016), *Çağrılan* (Hüseyin Eleman, 2016), *Naciye* (Lütfü Emre Çiçek, 2016), *Azem 3: Cin Tohumu* (Hürkan Emre Yılmaz, 2016), *Kabr-i Cin: Mühür* (Volkan Adıyaman, 2016), *Şeytanın Çocukları: El-Ebyaz* (Oya Köksal, Vedat Dikmetaş, 2016), *Ceberrut* (Özgür Yelence, 2016),

Magi (Hasan Karacadağ, 2016), *Lanetli Anahtar* (Hasan Gökalg, 2016), *Berzah: Cin Alemi* (Ahmet Can Kasap, 2016), *Alamet-i Kıyamet* (Doğa Can Anafarta, 2016), *İfritin Diyeti: Cinnia* (Özgür Özberk, Şahin Yiğit, 2016), *Lanet: Uyanış* (Kemal Özdemir, 2016), *Gece Seansı* (Hürdoğan Güvendiren, 2016), *İllet* (Soner Acar, 2016), *Zuzula* (Kemal Özdemir, 2016), *Sekerat Son* (Şeyda Şen, 2016), *Felak* (Mehmet Emin Şimşek, 2017), *Kuyu* (Serdar Bardakçı, 2017), *666 Cin Musallatı* (Fuat Yılmaz, 2017), *Geri Döndü* (Kamil Burak, 2017), *Sinsiran: Yasak Aşk* (Samet Çakırtaş, 2017), *Nefrin* (Zade Baykara, 2017), *Deccal 2* (Özgür Bakar, 2017), *Dabbe 7: El-Nazar* (Hasan Karacadağ, 2017) izler.

2006'dan bu yana her yıl en az iki veya üç tane korku filmi çekilmektedir, fakat bunların çoğu benzer hikayeler etrafında dönmektedir. Genellikle bir kadın sevdiği adama ulaşamamakta, çocuk sahibi olamamakta veya bir cinin etkisi altında kalmaktadır ve her seferinde de büyü gibi yollara başvurmaktadır. Büyü yapmak veya yaptırmak, hikayede kadının ilkelliğini, "cadı"lığını ve korkunçluğunu vurgulamaktadır. Yine bu filmlerde çocuk sahibi olamayan kadın zayıf ve işlevsiz gösterilmekte, sevdiği adama ulaşmaya çalışan kadın kaderine boyun eğmediği için suçlanmakta ve lanetlenmekte, bir cinin tesiri altına giren kadın ise bunu sadece güzel olduğu veya bir erkek/dua/din tarafından korunmadığı için yaşamaktadır. Kadının din tarafından cezalandırılmadığı, kurban veya kahraman olarak gösterilmediği *İstikamet*'te, asıl kurban zulmü uygulayan veya zulme sessiz kalan taraftır. Elbette her eserde olduğu gibi takdir okuyana devredilecektir. Senaryoda başarılı olup olunmadığının üzerinde durulmayacak; yazarın uygulayarak öğrenme aşamasına okuyucunun, tanıklık etmesi sağlanacaktır.

I.BÖLÜM: KORKU SİNEMASI VE FEMİNİZM

1.1.Feminist Film Teorisi

Feminist film teorisine göre sinema, kadınlar ve dişilik ile erkekler ve erillik, kısacası cinsel farklılıklar üzerine mitlerin üretildiği, yeniden üretildiği ve bunların temsil edildiği kültürel bir pratiktir (Smelik, 2008: 1). Kadınlar ataerkil sistemin uyguladığı düzene koydukları tepkiyi sinemada da göstermişler, özellikle Hollywood sinemasının hizmet ettiği eril bakışa alternatif bir sinema dili geliştirmeyi amaçlamışlardır.

Avrupa'daki feminist film incelemeleri, Eleştirel Okul'u karakterize eden Marksizm ve psikanalizin birleşimini temel almakta ve filmleri, hem ideolojik hem de ticari açıdan satışa sunulan birer tüketim malzemesi olarak görmekteydi. İdeolojik eleştiri, özellikle Helke Sander'in 1974 yılında kurduğu Alman feminist sinema dergisi *Frauen und Film*'de çok güçlüydü. 1970'lerde *Screen* ve *M/F* gibi İngiliz dergileri sayesinde, feminist teoriyle birlikte Anglo-Sakson sinemaya da giren ve Amerikan sinema dergisi *Camera Obscura*'nın ana ekolü olarak yerini alan (post)yapısalcılığın gelişi, kuşkusuz film eleştirisinin eksenini değiştirdi. Göstergibilim ve psikanaliz, feminist film teorisine, özellikle de klasik sinemanın eleştirel analizi alanında yeni perspektifler getirecekti (Smelik, 2008: 3).

Woman and Film dergisi (1972) feminist bir perspektifin sinemaya nasıl uyarlanacağını örneklerini sunmuş, diğer feministlerin farklı yaklaşımları geliştirmiş oldukları etkili bir ortam sağlamıştır (Nichols, 2006: 41). Erken dönem feminist kuramcılardan Laura Mulvey, bütün dünyada yankı uyandıracak olan, *Görsel Haz ve Anlatı Sineması* isimli makalesini 1975 yılında yayımlamıştır. Mulvey izleyicinin genel öykülü filmlerden alabileceği tüm zevki analiz etmiştir (Biryıldız, 1984: 65,66). Psikanalizin yardımıyla eril nazar (*male gaze*) teorisini geliştirmiş ve böylece feminist film teorisine büyük bir katkı sağlamıştır. İnsanın sinemaya olan ilgisi, psikanalitik olarak Freud'a göre insanın temel dürtüsü olan skopofili nosyonu yani 'görme arzusuyla' açıklanabilir (Smelik, 2008: 4). Kadını nesneselleştiren ve edilgen kılan filmler bu noktada feminist bakış açısıyla eleştirilmiştir.

Laura Mulvey'in etkilendiği ve ona yenilikler getirdiği "Aygıt Kuram" *Screen* dergisi yazarları tarafından benimsenmiş ve geliştirilerek ortaya koyulmuştur (Amiri,

2007: 56). “Aygıt kuramcılarına göre klasik sinema izleyiciyi egemen ideolojinin nesnesi haline getirme işlevini taşıyan psikolojik bir etkiye sahip ‘teksepli’ ve kudretli bir fantezi aygıtıdır. Mulvey’in aygıt kuramına getirdiği yenilik, izleyici hazzının (biyolojik) cinsiyete bağlı olarak farklılık gösterdiğini savunmasıdır (Kılıçbay, 2001: 64).

Feminist film eleştirisi 1960’larda tırmanışa geçen feminist hareketin uzantısı olarak, sistemin kadınlara yazılı ve görsel medyada yüklemek istediği imajları incelemesiyle başlamıştır (Amiri, 2007: 56). Göstergibilimin ve psikanalizin feminist film teorisine özellikle de klasik sinemanın eleştirel alanında yeni perspektifler getirmesi beklenmiştir, ancak feminist kuramcıların psikanalizin “babası” olan Freud’a karşı mesafeli duruşları başlangıçta sinema alanında psikanalitik bakış açısına fazla yer vermemelerine sebep olmuştur. Freud’dan farklı olarak Lacan, kadınların geri plana itilmelerinde biyolojinin doğrudan etkisine karşı çıkmış, cinsel farklılığı yapısalıcı bir anlatımla açıklamıştır. Bu da bazı feministlerin Lacan’ı destekleyerek psikanalizden etkilenmesiyle sonuçlanmıştır (Amiri, 2007: 56).

“Sinemanın getirdiği bir dizi olası hazdan bir tanesi de skopofolidir” (Mulvey, 1993: 113). Bu, bir kişiye delici bir şekilde bakmaktan alınan hazdır. Aslında bu Lacan’ın *Ayna Evresi*’nde bahsettiği bir bebeğin aynada kendini ilk kez gördüğünde duyduğu hazla eşdeğerdir. İnsan, herhangi bir yansıtıcının karşısına geçmeden kendini bütünüyle göremez. Altı ila on sekiz aylık bir bebek, aynanın karşısına oturtulduğunda, daha önce parça parça gördüğü organlarını ilk kez tamamlanmış ve mükemmel görür (Lacan, 1993: 32, 33).

Sinemada “kamera, izleyicinin baktığı yöne izleyiciden önce bakar ve izleyici kamerayla özdeşleşmekten başka hiçbir şey yapamaz. Projeksiyon sırasında kamera yoktur, ancak kameranın yerini alan projektör vardır” (Metz, 1982: 49). Sinema perdesi ise ayna işlevini görür. Bir yaşındaki bir çocuk parça parça gördüğü organlarını nasıl ayna karşısında tamamlıyorsa, yetişkin sinema izleyicisi de beyaz perdede gördüğü aktörle kendini özdeşleştirerek izlenceden keyif alır. Kendi başaramadığı veya tamamlayamadığı eylemlerin aktör tarafından gerçekleştirilmesi izleyicide haz uyandırır. Burada bakışın öznesi erkek, nesnesi kadındır. “Mulvey, sinemada dikiz hakkını sadece erkeklere veren anlatısal ve sinemasal teknikleri

ortaya çıkarmıştır. Filmin anlatısı içinde eril karakterler, nazarlarını dişil karakterlere yöneltirler. Sinema salonundaki seyirci de otomatik olarak, çoğu zaman da bilinçsiz biçimde, bu eril bakışla özdeşleşmiş olur” (Smelik, 2008: 5); çünkü kamera anlatıyı eril bir bakış açısıyla sunmaktadır.

Freud’un kuramında kadın arzuyu ama aynı zamanda da iğdiş edilmişliği temsil eder. “Bedeninin bütünlüğünden hoşnut olan oğlan çocuğu, kız çocuğunun fallusa sahip olmadığını görünce kendi bedeninin bütünlüğünün de bozulacağını düşünür” (Freud, 1923-1925: 176). Bu nedenle de kadının biçimi yönünde bir gerilim, kararsızlık vardır ve kadının “bakışı” tehdit edici olabilir, yani izlemek ne derece haz vericiyse, izlenmek de o derece tehlikelidir.

Feminist yaklaşımda kadının biyolojik cinsiyeti değil, toplumsal cinsiyeti konu edilir. Nilgün Abisel, kadın düşmanlığının en fazla ortaya çıktığı film türünün korku sineması olduğunu savunur.

Bu filmlerde kadınlar edilgin, tehlike anında kurtarılması gereken, ayak bağı olan, aptal, kendine kötü muamele edilmesini adeta isteyen kişiler olarak inşa edilirler. Bu genellemenin dışına çıkan örneklerin çoğunda ise, kadın, düzenin koruyucusu, masum olan ya da cinsel çekiciliğiyle canavarı baştan çıkarandır... Kadın hareketinin yaygınlaşmasından duyulan endişe, bu tabloya katil kadınları da eklemiştir. Çoğu kez canavarı kışkırtan ve onun kurbanı olan kadının artık doğrudan canavarın kendi olmaya başlaması, özellikle korku sinemasında açıkça görülen kadın düşmanlığını netleştirmiş bulunuyor (Abisel 1999: 177, 178).

Tan Tolga Demirci’ye göre ise korku sinemasında kadın üç başlık altında incelenebilir. Birincisi baştan çıkarıcı, femme fatale, intikam meleği ve seksi kadın; ikincisi tam anlamıyla doğasından sapmış, farklı bir varlığa dönüşmüş ve kadınlığa dair tüm özelliklerini kaybetmiş kadın; üçüncüsü tıpkı çocuk gibi doğaüstü güçleriyle depresif ve durgun bir görüntü çizen kadındır (Demirci, 2006: 162).

Robin Wood’a göre ataerkil burjuva ideolojisinin kabul edemediği, korktuğu güdüler, dürtüler, kısacası reddedip bastırmaya çalıştığı her şey ötekidir... Bastırılıp ezilmeye çalışılan şey, tıpkı karabasanlarımızda olduğu gibi, korku filmlerinde de korkutup dehşete düşüren bir şey olarak yeniden ortaya çıkar ve dramatize edilir. Eğer varsa ‘mutlu son’ burada, özbaskının yeniden egemen kılınıp ‘öteki’nin ezilişidir (Wood, 1997: 72).

Gürhan Topçu'ya göre Wood, korku filmi için basit bir formül sunmaktadır: sıradanlığın canavar-yaratık tarafından tehdit edilmesi. "Sıradanlıktan buradaki kastım 'dominant toplumsal normlarla uyum içinde oluş'tur" (Wood, 1997: 74, akt. Topçu, 2004: 161). Dominant toplumsal normlar, ataerkil toplumun bireylere dayattığı ve uymalarını beklediği değerlerdir. Sıradanlık, heteroseksüel çift ve çocuklardan oluşan aile ve ailenin temelini oluşturduğu toplumun polis, kilise, ordu, okul gibi kurumları iken, bunları tehdit eden canavar, "öteki" ise kadın, proleterya, başka kültürler ve ideolojilerdir (Topçu, 2004: 161).

Sinemada kadını en kolay ötekileştiren, kadının varlığını en kolay silikleştiren ve yok eden, izleyicinin algısıyla oynayan ve ona eril açıdan bakış sağlayan yapımlar korku türünden çıkmaktadır. Böylece diğer film türlerinde yeterince küçük düşürülemeyen kadın imajı bu yapımlarda kılıktan kılığa sokularak arkaik ve iğdiş edici bir kan emici gibi gösterilir. Kapitalizmin dışları arasında boynu sıkışan kadın bir vampire çoktan dönüştürülmüştür.

1.2. Korku Sinemasında Kadının Sunumu

Gürhan Topçu'ya göre korku sinemasında kadının sunumu iki boyutta incelenebilir. Birincisi kadının kurban olarak gösterilmesi, ikincisi ise kadının vampir, canavar, yaratık vb. olarak sunulduğu korku filmleridir (Topçu, 2004: 161, 162). Feminist eleştirmenler genellikle kadının kurban olarak konumlandırıldığı filmleri incelerler. Erkek bakışının nesnesi olan edilgen kadın, *Scream* (Wes Craven, 1996) filmindeki kadınlar gibi kurban konumundadır. "Öncülüğünü Hitchcock'un *Psycho*'sunun yaptığı bu tarz filmlerde kadınlar, birçok eleştirmene göre feminizme bir tepki olarak cezalandırılırlar" (2004: 161, 162).

Korku sinemasının tehditkar kadınları genellikle vampir, cadı, yaratık şeklinde karşımıza çıkmaktadır. Bu kadınların cinsellikleri ön plandadır. Özellikle 1960'lardan sonra, yani feminizmin yükselişe geçtiği yıllardan sonra, bu filmlere daha sık rastlanır. Korku sineması tarihini iki kısımda inceleyecek olursak, birincisi klasik dönemi oluşturan 1920-1960 arası, ikincisi ataerkil ideolojinin sarsıldığı 1960'lar ve sonrası olacaktır.

Korku türü sinemaya diğer türlerden gecikmeli girmiş, ancak atılımını sesin sinemaya girmesiyle yapmıştır. Sesle birlikte korku türü on beş yıl boyunca, bir dizi başyapıtla bir “altın çağ” yaşar (Scognomillo, 1996: 79). Tod Browning’ın *Dracula*’sı (1930), James Whale’ın *Frankenstein*’i (1931) ve M. Cooper ile E. Schoedsack’ın birlikte yönettikleri *King Kong* (1933) gibi türün başyapıtları hep bu dönemde çekilir. 2. Dünya Savaşı’na kadar türün altın çağı devam eder (Topçu, 2004: 163).

Klasik dönem korku filmlerinde kadın kurban, erkek kahraman olarak temsil edilir. Bir vampir veya canavar güçsüz olan kadın karaktere saldırmakta, ona aşık olmakta veya onu kaçırmakta, güçlü olan erkek karakter ise yardıma muhtaç olan kadın karakterin imdadına koşmaktadır. “Hem kadın, hem canavar ataerkil zihniyette erkek olmayan, ‘öteki’dir. Arzulu bir bakışın nesnesi olan kadın ve korkulu bir bakışın nesnesi olan canavar arasında bir bağlantı kurulur. Canavar ile kadın arasında ise şaşırtıcı bir cazibe ve çekim yaşanır. Her ikisi de ataerkil görme biçimleri içinde benzer statülere sahiptir. Her ikisi de tehdit edici cinsellikleriyle erkek gücüne yönelik potansiyel tehlikelerdir (Williams, 1996: 18, akt. Topçu, 2004: 165).

“Öteki diyarlardan” gelip kadın kurbanı kaçıran canavarların çeşitliliği korku film türünün yine alttırlere ayrılmasına sebep olmuştur. “*King Kong*’un başını çektiği *The Gorilla* (1927), *Ingagi* (1931), *Love Life of a Gorilla* (1937), *The Monster Walks* (1932) gibi filmlerde beyaz kadın, uygarlığın tam karşıtlığını temsil eden, aynı zamanda iriliği ve vahşiliği ile güçlü bir cinselliğe sahip goriller tarafından kaçırlır. Erkek kahramanlar ise (Williams, 1996: 24, Berenstein, 1996: 5) zayıf ve incinebilir, hatta efemine tipler olmalarına rağmen kadınlarını mutlaka kurtarırlar ve böylece gerçek birer erkek olurlar” (Topçu, 2004: 165).

Topçu, goril gibi “öteki”ni temsil eden diğer yaratıklar olarak mumyaları örnek vermiş, bunların da dirilerek genellikle binlerce yıl önce ölmüş sevgililerine, eşlerine çok benzeyen kadınları kaçırdığını söylemiştir. *The Mummy* (1932), *The Mummy’s Ghost* (1944), *The Mummy’s Curse* (1945), altın çağ korku sinemasının klasik örnekleri arasında yerini almıştır.

Das Kabinett des Dr. Caligari (Robert Wiene, 1919), *Mad Love* (Karl Freund, 1935) ve *Frankenstein* serisi çılgın bilim adamları, sihirbazlar ya da onların yarattığı yarattıkların kadınları kaçıracak erkeklerle meydan okudukları bir diğer alttür içinde değerlendirilebilir (Topçu, 2004: 166).

1960'lı yıllarla birlikte gelen toplumsal değişme her alan gibi sinemayı da etkilemiştir. Yükselişe geçen feminizm hareketi *The Exorcist* (William Friedkin, 1973) gibi korku filmleriyle şiddetli bir eril tepkiye maruz kalır (Ryan, Kellner, 1997: 30). Korku türünün belirgin özellikleri Wood'a göre şöyledir:

1. Canavarın tümenden ve katıksız kötülüğe sahip olması, böylece bastırılıp yasaklanan şey hakkında hiçbir değişim arzusu ve umudu beslenmemesi ve onların hep bastırılmış ve yasak kalmasının istenmesi. 2. Hıristiyanlığın ve dinin olumlu bir güç olarak sunulması ve ağırlıklı olarak işlenmesi. 3. Cinselliğin cezalandırılması. Bütün bunlar ataerkil sinemanın korku türünde kadına bakışı konusunda ciddi ipuçları verir (Wood, 1997: 76, akt. Topçu, 2004: 167).

1960'larda ataerkil sistemin girdiği panik kaçınılmaz olarak Hollywood sinemasına yansımış, Amerikan sinemasındaki bu değişim başta Avrupa sineması olmak üzere dünyanın diğer bölgelerinde de etkisini hissettirmiştir. Klasik sinemada görülen goril, *Frankenstein* ve mumya serileri tamamen kaybolmamakla birlikte popülerliğini kadının canavar olarak temsil edildiği alt türlere bırakmıştır.

Vampirliğin konu edildiği filmlerde dişi vampir, eril cinselliği, ataerkil toplumu tehdit eder ve kadın cinselliğinin altındaki tehlikeyi simgeler. Tam bir iğdiş edici canavardır. Cazibesi ile erkeği baştan çıkarır ve erkeği ya öldürür, ya da yaşayan bir ölüye dönüştürür. Aynı şekilde kadınları da baştan çıkarabilir ve ataerkilliğin devamı için gerekli olan aile yapısını tehdit eder. Aynı zamanda erkek cinselliğine bir alternatif oluşturduğu için tehdit katlanır. Uzaktan, farklı bir kültürden gelen erkek vampir ise kadınların zayıflığından yararlanarak onları baştan çıkarır. Yabancı bir erkeğin cinsel çekiciliğine kapılan kadınlar ya ölür, ya da onun tutsağı olarak birer gece yaratığına dönüşürler. Bu filmlerin sonunda erkek ya da dişi vampir mutlaka yok edilir ve düzen yeniden sağlanır (Topçu, 2004: 175).

Korku sinemasında şeytan ve kadının ilişkisinin konu alan film sayısı azımsanamayacak kadar fazladır. Gürhan Topçu, bunun bir alttür bile sayılabileceğini savunur (2004). Kız çocuğunun bedeninin şeytan veya kötü ruhlar tarafından ele geçirilmesi onun ergenliğe adım atmasıyla başlar. *The Bad*

Seed (Mervyn LeRoy, 1956) bu alttürün öncülüğünü yapar. Bunu 1973 yapımı *The Exorcist* takip eder. Filmin başkahramanı – veya başkurbanı – Regan, şeytan tarafından ele geçirildiğinde 12 yaşındadır. Ergenliğe henüz girmiş ve cinselliğini yeni kazanmıştır. Kendisini hipnotize etmeye çalışan adama saldırıp onun cinsel organlarını ısırmaya çalışır. Masum kadın cinselliğinin altındaki iğdiş edici canavar vurgulanmış olur (Topçu, 2004: 179). Burada aynı zamanda psikanalitik film okumalarında sıkça başvurulan bir *vagina dentata* (dişli vajina) mitine de gönderme yapılmaktadır.

Brian De Palma'nın 1976 yapımı filmi *Carrie* ise ergenliğe girdikten sonra psişik güçleriyle etrafına lanet saçan bir genç kızın hikayesini konu edinmektedir. Film boyunca okul arkadaşları tarafından aşağılanan, ilk adetini gördüğünde diğer kızlar tarafından alay konusu edilen Carrie, filmin sonunda yıl sonu balosunda en mutlu anlarını yaşarken en büyük hayal kırıklığına uğrar. Creed, *The Monstrous-Feminine* adlı eserinde *Carrie*'de en vahşi sahnenin Carrie ve kavalyesinin üstüne domuz kanı döküldüğü sahne olduğunu söylemektedir. Buna göre, filmde kadınlar domuz, adet kanı da domuz kanı gibi gösterilmektedir. Carrie yoğun bir zevk yaşadığı anda vücudundaki kanla karşılaşılıyor, tıpkı kendi adet kanıyla da duş alırken karşılaştığı gibi (Creed, 2012: 14).

Okul arkadaşları tarafından aşağılanan *Carrie*, aşırı dindar annesiyle yaşamaktadır ve tıpkı *The Exorcist*'te olduğu gibi bu filmde de evde bir baba eksikliği söz konusudur. *Carrie*'de Margaret cinselliği tamamen şeytani bir dürtü sayarken, *The Exorcist*'teki Chris, kocası tarafından terk edilmiştir ama bir erkek arkadaşa sahiptir. Chris, erkek arkadaşa sahip olduğu ve cinselliğini özgürce yaşadığı için kendi kızı aracılığıyla hikaye tarafından cezalandırılırken, Margaret yine kendi kızı aracılığıyla tam da istediği gibi adeta dini bir törenle ölecektir. Margaret bir yandan arkaik anne mitini anımsatır. “Arkaik anne, yaratıcı, kendinden var olan, kendi kendine üreyen, bütün canlılara yaşam verendir. Bütün kültürlerin mitolojisinde var olan her şeyi yaratan bir tanrıçadır” (Topçu, 2004: 180). *Carrie*'deki anne de ölüm sahnesinin sonunda elleri duvara bıçaklarla mıhllanmış bir şekilde kalır. Bu, Hıristiyanlığın peygamberi Hz. İsa'nın çarmıha gerilişini anımsatır. Margaret de bu şekilde ölecek dini görevini tamamlamış bir tanrıyı çağırıştır.

Annelik, sosyal açıdan kabul edilen ve saygın bir konum olarak görülse de, ataerkil önyargılara bağlı olarak tuhaf, doğaüstü hatta mitik bir konum işgal eder (Topçu, 2004: 188). Bu mit korku sinemasında kadın, doğurganlık, rahim ve canavarlık arasındaki bağlantılarla sıkça hatırlatılır.

Ataerkil kültür kadın rahmini Freud'un da deyimiyle "tekinsiz" bulmaktadır. Erkeklerde kadının vajinasına karşı duyulan merak ve arzu, korku ve tiksintiyle birlikte bulunur. Fallik dönemde anneye birleşme arzusu hisseden oğlan çocuğu hem ana rahmine dönme arzusu taşır hem de burasının tekinsizliğinden ve karanlığından korkarak cinsel birleşmeden korkar. David Cronenberg'in yönettiği *Dead Ringers* (1988) bu türe verilebilecek iyi bir örnektir. Üç tane rahim ağzına sahip mutant bir kadın karakterin de konu edildiği film, halihazırda ötekileştirilen kadını bir kat daha ötekileştirerek mutantlaştırmış, rahme ve kadına olan karanlık arzuyu iki katına çıkarmıştır.

Kadının canavar temsillerinden bir başkası da cadı imgesidir. "Cadı filmlerinde cinsellik bir tehdit olarak işlenir. Birçok cadı filmi, bir büyü ya da şeytani bir ritüel olarak cinsel bir boyut taşır. Doğaüstü güçler ile bastırılmış cinsellik ayrılmaz bir şekilde iç içe geçmiş olarak işlenir. Korku filmlerinde kadın cinselliğinin erkek için oluşturduğu potansiyel tehlike en açık şekilde kadınların canavara/yaratığa dönüştüğü filmlerde görülür" (Topçu, 2004: 199).

Roger Donaldson'ın yönettiği *Spices* (1995) filminde çok güzel bir kadın olan Sil, sevişme sırasında yaratığa dönüşmekte ve birlikte olduğu erkeği öldürmektedir. Topçu'nun, "dönüşüm filmleri" olarak adlandırdığı bu filmler, canavara, yaratığa dönüşen kadınların öldürülmeleri veya zararsızlaştırılmalarıyla sona erer. Böylece erkeğin iğdiş edilme kaygısı da yok edilmiş olur.

Bir katilin genellikle kesici bir aletle, birbiri ardına genç ve güzel kadınları öldürdüğü ve sonunda yine bir genç kızın bu katili durdurduğu filmlere *slasher* filmleri denir. Burada esas kız önceki kurbanlara göre daha "akıllı"dır, en azından öyle hareket eder. Esas kız genellikle aseksüeldir veya tek eşli, sadıktır. Onun toplumsal normlara yakın duran tavrı izleyici (*male gaze*) tarafından takdir göreceğinden, esas kız yaşama hakkı kendisine teslim edilerek ödüllendirilir.

II. BÖLÜM: TÜRKİYE'DE KORKU SİNEMASI

2.1. Türkiye Korku Sineması Tarihi

Yönetmenliğini ve senaryo yazarlığını Aydın Arakon'un yaptığı *Çılgılık* ilk Türk korku filmi olduğu için önem taşır, fakat günümüze bir kopyası ulaşmamıştır. Sadece afişlerinden ve Giovanni Scognamillo'nun aktarımdan tanıdığımız bu film aynı zamanda dram, gizem ve polisiye türlerine olan yakınlığı bakımından ilgi çekmektedir.

Yapımcılığını Murat Köseoğlu ve Nazif Duru'nun yaptığı, başrollerinde Muzaffer Tema ve Emine Engin'in yer aldığı filmde, bir doktor fırtınalı bir gecede, bir köşke sığınmak zorunda kalır. Köşkte miras meselesi nedeniyle dayısı tarafından delirtilmiş bir kızla karşılaşır. Doktor, bu karanlık ve deli kızın çılgınlıkları ile inleyen köşkte birileri tarafından öldürülmeye çalışılır ("İlk Korku Filmimiz" 2017).

Kazıklı Voyvoda, Bram Stoker'ın *Dracula* isimli romanından yerleştirilip kısaltılarak yazılmıştır. *Drakula İstanbul'da* (Mehmet Muhtar, 1953), Türkiye'de çekilmiş ikinci korku filmidir, ayrıca Amerika ve Avrupa dışında çekilen ilk *Dracula* uyarlaması olma özelliğini de taşır. Kaya Özkaracalar'ın aktardığına göre, film, ABD'de düzenlenen bir korku filmi festivalinde İngilizce altyazı veya simultane çeviri sunulmamasına karşın büyük bir ilgiyle izlenmiş ve ayakta alkışlanmıştır. Bu takdirin nedeni, Bela Lugosi'li ünlü *Dracula*'nın (1931) kopya edilmesiyle yapılmamış olmasıdır (Özkaracalar, 2007: 293).

Drakula İstanbul'da'nın başrollerini Bülent Oran, Atıf Kaptan, Annie Ball ve Cahit Irgat paylaşır. Filmin başarısında görüntü yönetmeni Özen Sermet'in büyük katkısı olmuştur. 1950'li yılların başında Türkiye'de birkaç filmde daha çalıştıktan sonra Amerika'ya giderek meslek yaşamını orada başarıyla sürdürmüş, hatta Amerikan yapımı büyük bütçeli bir *Tarzan* filmi çekmiştir. Yönetmenin adını 1968'de Brezilya ormanlarında gerçek mekanlarda çekilen, Paramount yapımı *Tarzan ve Orman Çocuğu* (*Tarzan and the Jungle Boy*, Robert Gordon) filminde görüntü yönetmeni olarak görmekteyiz (Özkaracalar, 2007: 295).

1974 yılında *The Exorcist*'ten (1973) uyarılama *Şeytan* filmi çekilir. Senaryosu Metin Erksan tarafından William Peter Blatty'nin aynı adlı eserinden uyarlanmıştır. Yapımcılığını Hulki Saner'in üstlendiği filmin başrollerini Cihan Ünal, Canan Perver, Meral Taygun ve Agah Hûn paylaşmaktadır. *The Exorcist*'teki Hıristiyan inanç ve kültürünün yerini *Şeytan*'da İslam alır. Bedenindeki şeytandan kurtulan Gül, final sahnesinde camiye gider ve artık toplumu tehdit etmeyen uysal bir küçük kız olduğunu kanıtlamış olur.

Kutluğ Ataman, 1995 yılında *Karanlık Sular* filmini çeker. Özkaracalar, *Geceyarısı Filmleri* isimli eserinde filmi kısaca özetler. Buna göre, “köklü bir aileden gelen ve İstanbul'da bir yalıda yaşayan Lamia Hanım (Gönen Bozbey), yıllar önce boğulan oğlu Haldun'un (Metin Uygun) aslında hayatta olduğunu karanlık bir tip olan Amerikalı Richie Hunter'dan (Daniel Chace) öğrenir. Hunter'ın amacı, Haldun'un bulmuş olduğu parşömeni ele geçirmektir” (Özkaracalar, 2004: 296, 297). Özkaracalar, hikayedeki Lamia'nın Osmanlıyı, Theodora'nın Bizans'ı, Hunter'ın emperyalizmi, Lamia'yı yalıtı yakmaya zorlayan Haşmet (Haluk Kurtoğlu)'in de Türkiye Cumhuriyeti'ni simgelediğini iddia etmektedir.

2.2. 2000'lerde Türkiye'de Çekilen Korku Filmleri

Kutluğ Ataman'ın *Karanlık Sular*'ından sonra 2004'e kadar herhangi bir korku filmi örneğine rastlanmaz. 2004 yılında Taylan Biraderler'in çektiği *Okul* filmi korku/komedi türü bir yapımdır. Senaryosu Doğu Yücel tarafından yazılmış, filmin yapımcılığını Sinan Çetin üstlenmiştir. Başrollerini Sinem Kobal, Nehir Erdoğan, Halit Ergenç, Ahmet Mümtaz Taylan, Berk Hakman gibi popüler oyuncular paylaşmıştır ve film olumlu tepkilerle karşılaşmıştır.

2004 yılının sonunda Türkiye ilk cinli filmi sayılabilecek *Büyü*'yle tanışır. Ece Uslu, İpek Tuzcuoğlu, Okan Yalabık, Özgü Namal gibi oyuncuların rol aldığı filmin senaryo yazarlığını Şafak Güçlü ve Servet Aksoy, yönetmenliğini ise Orhan Oğuz üstlenmiştir. Arkeolojik bir kazı esnasında farkında yanlışlıkla antik bir büyüü hayata döndüren arkeologlar yüzyıllardır süregelen bir laneti üzerlerine toplayacaklardır (“*Büyü*” 2017).

Kur'an'da sözü geçen varlıkları sinemamıza ilk getiren isim ise Hasan Karacadağ'dır. 2006'da vizyona giren *Dabbe*, Yeşilçam'da kültürel birer öge olarak kullanılan dinin 2000'lerin sinemasında bir korku ögesi olarak kullanılmasının önünü açar. Adeta *dabbe'tül arz* gibi dünyanın sonunu müjdeler ve cinler aleminin kapısını izleyici için ardına kadar açar. *Dabbe* serisi 2017'de yedinci filmini vizyona koymaya hazırlanırken, Karacadağ yalnızca bu seriyle kalmamış, *Semum* (2008), *El-Cin* (2013), *Magi* (2014) gibi dini içerikli başka filmler de çekmiştir.

2000'li yıllarda Türkiye'de çekilen korku filmlerine baktığımızda dinsel ve cinsel öğelerin ön plana çıktığı *Araf* (Biray Dalkıran, 2006), *Musallat* (Alper Mestçi, 2007), *Alkarısı: Cinnat* (Muzaffer Gülçek, 2015) filmleri ilgi çekmektedir. İlk iki film aynı zamanda daha sonra çekilecek olanlar için de bir model oluşturmuşlardır. *Araf*, evlilik dışı ilişkide kadını suçlayan bir tavra sahip olduğu için üzerinde durulması gereken bir filmidir. *Musallat* ise cin ve insan ilişkisini sinemaya dahil ederek Batıdaki vampir, kurt adam, hayalet gibi korku unsurlarına alternatif bir Anadolu figürü olan "cin"le ortaya çıkararak *Siccin* (Alper Mestçi, 2014), *Alkarısı: Cinnat* (Muzaffer Gülçek), *Cin Kuyusu* (Murat Toktamışoğlu, 2015), *Helak: Kayıp Köy* (Özgür Bakar, 2015) gibi cin ve taşra konulu pek çok filme öncülük etmiştir. Üçüncü bölümde yer alan *İstikamet* filminin senaryosu geçmişini arayan bir kadının hayalet bir köyde bulduğu gayrimeşru kimliğini anlatmaktadır. *Araf*, *Musallat*, *Alkarısı: Cinnat* de çocuk, kadın, din ve paranormal olayların ortaya çıkışını konu aldığı için ikinci bölümde incelenmektedir.

2.2.1. Araf

Yapım Yılı: 2006

Yönetmen: Biray Dalkıran

Senaryo: Hakan Bilir, Biray Dalkıran

Oyuncular: Akasya Asıltürkmen, Deniz Soyarslan, Kubilay Tunçer, Murat Yıldırım

Yapımcı: Biray Dalkıran

Süre: 1 s 37 dk

Film, adını “Araf”ta kalan bir bebeğin intikam almak için annesine dönmesinden alır. Filmin başkahramanı Eda dans okulu öğrencisidir. Evli ve çocuklu bir adam olan Cihan’la ilişkisi vardır. Beraberliklerinden hamile kalır. Bu durumu öğrendiğinde gebeliğinin on altıncı haftasındadır, yani dinen ve kanunen bebeği aldırması yasaktır. Cihan’la konu hakkında konuşur fakat adamın umursamaz tavrıyla karşılaşır.

Genç ve bekar bir kadın olan Eda, bebeği babasız büyütemeyeceği için aldırmaya karar verir. “Yaşam hakkı elinden alınan bebek metafor olarak gösterilen Araf”ta kalmıştır ve annesini bundan sorumlu tutmaktadır” (Ayaz, 71). Daha sonra kendi okulundan fotoğraf öğrencisi Cenk’le evlenen Eda, üç yıl sonra çıkıp gelen bebeğinin hayaletiyle boğuşmak zorunda kalacaktır.

Araf’ta doğmamış bebek dönüp annesinden intikam almaktadır. Bebeğin babası bu lanetten haberdar değildir. Filmde bebeği istemeyen tek taraf anneymiş gibi gösterilir ve o suçlanır. Ataerkil düzenin koyduğu kurallara karşı gelen kadın ne yazık ki kendi bedeni üzerindeki yetkisini kullanmış ama ilahi güçler tarafından cezalandırılmıştır. Burada kurban ve zalimin rolleri sürekli değişir.

Zina eden, erkeği baştan çıkararak kadın filmin ilerleyen sahnelerinde daha da canileşerek doğmamış bir bebeğin canına kıyar. Adeta annesinin mutlu olduğu zamanı kollayan Araf’taki bebek ise üç yıl sonra dirilerek annesinin şefkatini zorla almak üzere yollara düşer. Bu defa kurban Eda’dır. Eda, en mutlu olması gereken zamanda vicdanıyla hesaplaşmak zorunda kalacaktır.

İkinci kez anne olan Eda, bir yandan dinin ve toplumsal düzenin yücelttiği merteye olan “annelik”e erişerek Cennet’e yaklaşır, diğer yandan geçmişte işlediği günahın bedelini ödemek zorunda olduğu için bir tarafı Cehennem’e dönük yaşar. Burada Araf’ta kalan tek kişi Eda’nın bebeği veya kendini boşlukta hissettiğini söyleyen Cenk değildir. Burada senaristin Cennet’e de Cehennem’e de yakıştıramadığı ve Araf’ta bıraktığı Eda’nın hikayesi ağır basmaktadır.

2.2.2. Musallat

2000’lerin sinemasına dini ve cini getiren bir diğer yönetmen Alper Mestçi’dir.

Musallat (2007), *Musallat 2: Lanet* (2011), *Siccin* (2014), *Siccin 2* (2015), *Siccin 3: Cürm-ü Aşk* (2016) Mestçi’nin korku filmleridir.

Yapım Yılı: 2007

Yönetmen: Alper Mestçi

Senaryo: Alper Mestçi, Güray Ölgü

Oyuncular: Burak Özçivit, Biğkem Karavus, Kurtuluş Şakırağaoğlu, Selma Kutluğ.

Yapımcı: Dada Film-Mia Yapım

Süre: 1 s 30 dk

Film adını, Anadolu masallarında sıkça rastladığımız bir mit olan “musallat olma” durumundan alır. Bu mite göre bir cin eğer bir kadına veya erkeğe aşık olursa ona musallat olarak onun başka kimselerle ilişki kurmasını engelleyebilir. *Musallat* da Anadolu’nun köylerinden birinde geçen bir olayı anlatmaktadır.

Nurcan ve Suat adındaki iki genç birbirlerini sevmektedirler. Suat para kazanmak için köyünden ayrılıp Almanya’ya gider ve bu süreçte başına garip olaylar gelmeye başlar. Nurcan daha küçük bir çocukken onu hamamda gören bir cin ona musallat olmuş ve Nurcan’ı kimseyle paylaşamadığı için de özel güçlerini insanlara karşı kullanır olmuştur. En büyük düşmanı Suat’ı öldürür; çünkü o, Nurcan’a aşıktır.

Cin, Suat'ın kılığına bürünerek onunla evlenir ve ondan çocuk sahibi olur; fakat doğum esnasında kadınlar bebeğin insan olmadığını görür, ondan korkar ve onu öldürürler. Bebekle birlikte Nurcan'ın da ölmesi cini iyice kızdırır. Cin, öfkesine yenilerek Nurcan'ın ve bebeğin ölümünden sorumlu tuttuğu herkesi öldürür.

Musallat'ta cin erkek bakışını temsil eder. Eril bakış, hamamda yıkanan küçük kıza bakma hakkına sahiptir. Görünmez bir adam olan cin, arzuladığı kadına istediği açıdan ve uzaklıktan yaklaşma imkanına sahiptir. Üstelik yine görünmediği için kadın tarafından izlenmez, kadının tehditkar, "iğdiş edici" bakışlarına maruz kalmaz. Hamamda yıkanan kadını rahatça seyreden erkek, skopofili arzusunu doyurma lüksüne sahiptir.

Klasik dönem korku filmlerinde görülen goril, mumya, Frankenstein gibi yaratıkların yerini 2000'ler Türk korku sinemasında cinler almıştır. ABD sinemasında beyaz kadını kaçıran *King Kong*'un karşılığı, Türkiye sinemasında Müslüman kadına musallat olan cindir. Her iki örnekte de "beyaz adam"ın rüştünü ispatlayabilmesi için yardıma muhtaç olan kadını kurtarması gerekmektedir.

2.2.3. Alkarısı: Cinnet

Yapım Yılı: 2015

Yönetmen: Muzaffer Gülçek

Senaryo: Alper Kıvılcım

Oyuncular: Sanem İşler, Tuncay Tarhan, Mehmet Tokatlı

Yapımcı: Bilal Kalyoncu

Süre: 1 s 17 dk

Alkarısı: Cinnet filmi adını yeni doğan çocukların, lohusaların başına işler açan, yıkım getiren albastıdan (Eyüboğlu, 2007: 109) alır. Anadolu'da alkarısı veya alkarısı denilen varlığın yeni doğmuş bebeklerin veya lohusaların ciğerlerini aldığı inancı vardır (Kalafat, Güngör, 2011: 37).

Alkarısı: Cinnet'te yedi aylık hamile olan Dilara doğum izni alarak işten ayrılır ve bu süreci de evde dinlenerek geçireceği bir istirahat dönemine girer. Bu süreçte istediği rahata kavuşamayacak olan Dilara, kendisine musallat olan bir cinle alakalı karabasanlar görmeye başlayacaktır. En yakın arkadaşından, kayınvalidesinden ve eşinden şüphelenen Dilara, ne hissettiklerine mantıklı bir cevap bulabilecek, ne de gerçek düşmanını bulabilecektir.

Dilara'nın en yakın arkadaşı biyolojik olarak çocuk sahibi olamamaktadır. Hikayenin sevimsiz bir imaj yüklediği bu "en yakın arkadaş", Dilara'nın evinde tekinsiz tavırlarla dolaşarak izleyiciye bir modern zaman Alkarısı'nı anımsatır. Bu kadın yeni doğan bebeğin ciğerlerini yemeğe talip olmasa da bebeğe veya annesine büyü yapmaya meyilli bir imajı vardır. Bu da dünyaya bir çocuk getirmeyi planlamayan kadınlar için caydırıcı bir imajdır, çünkü burada çocuksuz kadın "kötü", tamamlanmamış, eksik bırakılmış gösterilmektedir. Kadının doğuracağı çocuk onun sahip olmadığı fallusunun yerine geçerek kadını tamamlayacak, böylece ataerkil toplum düzenine uyum sağlayıp toplumun en küçük kurumuna katılmış kadın, eski tehdit edici imajından sıyrılacaktır.

III.BÖLÜM: İSTİKAMET UZUN METRAJ FİLM SENARYOSU

3.1. İstikamet Filminin Sinopsisi

Umut, kent yaşamının getirdiği sıkıntılardan bunalmıştır. Üniversitedeki ikinci yılının ardından sözlü tarih çalışmalarına ağırlık vermeye karar vermiştir. Güçlü olanın kendi geçmişini yazdığı ve kendi benliğini oluşturduğu tarih anlayışından sıkılmıştır. İnsanları dinleyerek deşarj olduğunu fark etmiştir. Kütüphane rafları onun için çoğu zaman sıkıcı olmuştur. O, tarihi anlatıcının gözlerine bakarak, onun bakış açısıyla dinlemek istemektedir. En önemlisi de kendi tarihini araştırmak, *hisstory*'den uzaklaşıp, *herstory*'yi yazmak istemektedir.

Hem biraz tatil, hem de çoktandır merak ettiği tarihi köyü hakkında araştırma yapmak üzere bir yolculuğa çıkmaya karar verir. Bir araba kiralar, yanına ses kayıt cihazı, kamera gibi ekipmanlarını ve bavulunu alarak yola koyulur. Ancak işler onun istediği gibi gitmeyecektir. Önce radyosu bozulan otomobil sonra navigasyon cihazının da bozulmasıyla Umut'u çileden çıkartır. Benzinciye danışan Umut, çok farklı bir istikamette ilerlediğini fark eder. Daha sonra navigasyon cihazı tekrar çalışmaya başlar ve Umut'u bir köye götürür. Köy kahvehanesinin önüne otomobilini park eden Umut, muhtarla tanışır. Köy çıkışında otomobili bozulan Umut burada beş gün geçirecektir. Telefonun çekmediği, internet bağlantısının bulunmadığı bu köy başta sıkıcı görünse de Umut'un ilgisini çeker. Muhtar ve köyün diğer ileri gelenleri Umut'la ilgilenir. Ona kendi köyleri hakkında hikayeler anlatırlar. Umut, burada yeni insanlarla ve Alma'yla tanışır. Alma, Umut'un ilgisini çeker. Bir sırrı saklıyormuşçasına dilsizdir, ayrıca ikisi de birbirini çok önceden tanıyormuş gibidirler.

Umut, köyde kaldığı süre zarfında ses ve görüntü kayıtları toplar. Köydeki tüm tuhafıklar bir "normallik" içinde akıp gittiğinden bu gariplikleri sorgulamadan bavulunu toplar. Köyden ayrılmadan önce evinde kaldığı aileyle hatırası olması için bir *selfie* çeker.

Dönüş yolunda birkaç manzara fotoğrafı çekmek üzere otomobilini durdurur. Fotoğrafları çektikten sonra galeriye baktığında birkaç gün önce çektiği insanları fotoğraflarda görmemek onu şaşırtır. En son aileyle evin önünde çektiği fotoğrafı açtığında ise şoke olur; çünkü bu fotoğrafta Alma'nın evi ve ailesi yoktur, bunun yerine aynı arazide bir kaya mezarı vardır. Umut bu mezarın önünde yalnız başına gülümsemektedir.

3.2. *İstikamet* Filminin Tretmanı

UMUT (21), İstanbul'da özel bir üniversitede tarih bölümü öğrencisidir. Annesi NERİMAN (50) ve babası FARUK (52)'la yaşamaktadır. Üniversitede uzmanlık alanı olarak sözlü tarih dersini seçmiştir, çünkü kütüphanede araştırma yapmaktansa saha çalışmaları yapıp yaşayan tarihe dokunmak onun ilgisini daha çok çekmektedir. En çok üzerinde düşündüğü proje bir aile tarihi araştırmasıdır; çünkü babaannesi, anneannesi, dedeleri ve birkaç kuzeni dışında ailesi hakkında pek bilgi sahibi değildir. Bu konu onu üzmektedir. O da büyük dedelerini tanımak, bir soyağacı çıkarmak istemektedir.

Umut'un anneanne, babaanne ve dedeleri İstanbul'da olsa da baba tarafından bir kısım akrabası hala köyde oturmaktadır. On sene öncesine kadar bayramlarda görüşen akrabalar, hayat galesi içinde eskisi kadar sık görüşmemeye başlamışlardır. Faruk, büyük amcası RAUF ÇAKIR (86)'ın aile tarihi araştırmalarında Umut'a yardımcı olacağını düşündüğünden onunla iletişime geçer. Umut'un gideceği tarih kararlaştırılır.

Umut, okulun kapanmasından sonra bir otomobil kiralar. Güneşli bir yaz günü yola çıkar. Yanına bavulunu, yapacağı araştırmada ona gerekli olacak ekipmanı almıştır. *İstikamet* babasının Pazarköy isimli köyüdür. Umut, iller, ilçeler aşar. Sonra merkezden uzaklaşıp köylere doğru yol aldıkça radyonun frekansının değiştiğini, bozulduğunu görür. Derken navigasyon cihazı da eskisi gibi çalışmaz olur. Siniri bozulan Umut fazla gerilmemeye çalışır. Gördüğü ilk benzincide hem benzin almak, hem biraz dinlenmek üzere durur. BENZİNCİ (18) gence Pazarköy'e nasıl gidebileceğini sorar. Benzinci, flörtöz bir şekilde "Siz çok yanlış gelmişsiniz." der.

“Ters istikamet.” sonra yolu tarif eder. Umut, benzincinin tavırlarına ne kadar sinirlense de bu konuda da herhangi bir tepki geliştirmez.

Benzincinin tarif ettiği yolda ilerleyen Umut, navigasyon cihazının farklı bir yön tarif etmesiyle son kez yolunu değiştirip toprak bir yola sapar. Bir süre sonra artık otomobildeki tüm cihazlar susmuştur. Araba akşamın kızılılığında köye girer.

Köye varan Umut, köyün girişinde herhangi bir tabelaya rastlamaz. Köyün içindeki kahvehanenin önünde durur. Bilgi almak üzere oradakilerden birine yönelir.

Kahvehaneden MUHTAR OSMAN (55) çıkar ve burasının Pazarköy olmadığını, Saklıköy olduğunu söyler. Söylediklerine göre Pazarköy buraya 20 kilometre uzaklıktadır. Bu durum karşısında sınırları biraz daha bozulan Umut otomobiline döner. Fakat bir aksilik daha olmuş, arabası bozulmuştur. Köy sakinleri bunun çözülemeyecek bir durum olmadığını, köydeki tamircinin arabayı onarabileceğini söylerler. Güneş batmaktadır, hava kararmaktadır. Umut, diğer köye onu götürebilecek bir otobüs olup olmadığını sorar. Bu köyden otobüs veya minibüs geçmemektedir. Birinin onu Pazarköy’e bırakıp bırakamayacağını sorduğunda kimse bu konuda gönüllü olmaz.

Köydeki TAMİRCİ İZZET (30) ertesi gün arabayı onaracağına göre Umut’un bir veya bir buçuk gün köyde kalması gerekmektedir. Muhtar onu bir eve götürür. Kapıyı ALMA (17) isminde hamile bir kadın açar. Alma ve Umut önceden tanışıyormuşlar gibi birbirlerine bir an bakakalırlar. Sonra Muhtar, Umut’un bir iki gün onlarda misafir kalmasını istediğini söyler. Evin girişinde onları Alma’nın ninesi KİRİZ (75) karşılar. Alma’nın dedesi AGÂH (79) da evlerine misafir gelmesine sevinecektir.

Alma dilsizdir, Kiraz’ın hafıza problemleri vardır, Agâh ise âmâdır. Üçü bu kutu gibi evde birbirlerine destek olup yaşayıp gitmektedirler. Alma, nine ve dedesinin her ihtiyacına koşmaktadır. Hamile olmasına rağmen her işin yükünü taşımaya çalışmaktadır. Kiraz, Alma’ya pek iş vermek istemez ama yaşı gereği her Şeye yetişemez. Agâh dedenin gözleri görmese de gönül gözü açıktır, etrafında olup biten her Őeyin farkındadır ve Kiraz’ın kaybolan hafızasını bu sayede tamamlar.

Ertesi gün otomobil tamir edilemez, çünkü tamircinin karısı SUNA (25)'nin söylediğine göre İzzet hastalanmıştır. Böylece BAKKAL OSMAN (49)'ın önerisiyle Umud, gıda sevkiyatı yapan bir kamyoncu olan AHMET (32)'in aracına binerek Saklıköy çıkışına kadar gidecektir. Ahmet, Umud'u gittiği yere kadar bırakmayı kabul eder, ama maalesef o gün Pazarköy'e kadar gitmiyordur.

Pazarköy'e gidiş yolunda otostop çekmek zorunda kalan Umud, kötü niyetli bir SÜRÜCÜNÜN (55) sözlü tacizine uğrar. Sınırları bozulan Umud Saklıköy'e dönmeye karar verir ve daha önce gördüğü GENÇ KADIN (30) ve GENÇ ADAMIN (35) otomobiline binerek Saklıköy'ün girişine, Karalar mevkiine kadar gelir.

Umud, Alma'nın evine giderken ZEHRA (93) nineyle karşılaşır. Kadın, onu tanıdığını iddia edince, bu Umud'un kafasına takılır. Alma'nın evine gidince Zehra nineden bahseder. Zehra'nın köyün ebesi olduğunu öğrenir. Zehra'nın adını duyan Alma ağlama krizine girer. Umud ise bunu, Alma'nın doğumdan korkmasına yorar.

Umud, Alma, Kiraz ve Agâh, akşam yemeği yedikleri esnada kapı sertçe çalar. Gelen, hortlak kılığında girmiş AYCAN (20) 'dır. Umud'la aynı yaşta sayılır. Muhtar Osman'ın kızı olan Aycan, Umud'u çağırmak üzere Almalara gelmiştir. Köy halkında merak uyandıran Umud'la tanışmayı herkes istemektedir.

Aycan, Alma ve Umud'u onlara gitmek üzere ikna eder. Beraber muhtarın evine giderler. Ev oldukça kalabalıktır. Hemen hemen herkes yerde oturmaktadır. Aycan'ın ninesi, muhtarın annesi ZEYNEP (78) nine masal anlatmaktadır. Umud ve diğerleri odaya girdiklerinde nine, masalın son cümlesini söylemektedir. "Gelmeyin kızlar gelmeyin. Kanım bulaşır, beni yiyen kurtlar size ulaşır." Ninenin etrafında oturan çocuklar, masalın heyecanı ile birbirlerine sokulmuşlardır.

Sohbet esnasında Umud'un uyku sorunu olduğunu öğrenen BİR MİSAFİR (33) , kendisi de bu köye gelin geldiğinden beri aynı dertten mustarip olduğunu söyler. İlk önceleri çakal uluması sandığı çılgınlıkların aslında bir kadına ait olduğunu iddia eder. Bu sesleri duyup duymadığını Umud'a sorar. Umud, hiçbir ses duymadığını, uyku sorununu zaten çocukluğundan beri yaşadığını ifade eder. Yine de kadının bu şekilde konuşması misafirler arasında bir gerilime neden olmuştur. BİR BAŞKA MİSAFİR (28), "Ben bu köyde doğdum, ama benim de kendime göre derdim var." der. "Ben en

büyük sıkıntıyı oğlum doğduktan sonra yaşadım. Yürümeyi öğrendiğinden beri geceleri uykusunda gezer. Konuşmaya başladığından beri ‘Anne beni çağırıyorlar’ der durur.” Umut, bir doktora falan danışıp danışmadıklarını sorar, ama kadın bu derdin dermansız olduğunu, başa gelenin çekileceğini söyler. OĞLU (8) kadının dizinde uyuklamaktadır. Kendinden bahsedildiğini duyunca “Anne hadi kalk, gidelim.” der. Onlar gider, evdeki birkaç misafir sohbete devam eder.

Kadınlar konuşurken elektrikler kesilir. Hep bir ağızdan söylenirler. Ev sahibi, kiminin eline mum, kiminin eline fener tutuşturur. Alma’nın eline de bir gaz lambası verirler. Zaten tam anlamıyla aydınlanmayan köyde ellerindeki fenerlerle yolunu bulmaya çalışan kalabalık, yavaş yavaş yol ayrımlarına gelir, dar bir sokakta bir Umut, bir Alma kalır. Alma, elinde tuttuğu lambayla daha da gizemli bir hal almıştır. Umut, ona bir iki cümleyle bir şeyler anlatmaya çalışır ama bu kısa monolog da bir yere varmaz. Sessizliğin içinde sadece ayak seslerinin çakıl taşlarında bıraktığı gıcırtilarla yollarına devam ederler.

Eve vardıklarında hane sahipleri yatmıştır. Umut da Alma’ya iyi geceler dileyerek yatağına yatar. Tam manasıyla dalamadığı uykusundan az sonra duyduğu gürültüler sebebiyle uyanır. Umut, ilk kabusunu görmektedir. Alma’nın doğum çığlıkları tüm evi sarmıştır. Umut, ne yapacağını bilemez. Gündüz gördüğü Zehra nine de Alma’nın yattığı odadadır. Kiraz nineyle birlikte Alma’nın doğumunu gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Doğum zor olacağına benzemektedir. Uzun uğraşlar sonucunda Alma’nın, bebeği karnından değil de ağzından doğuracağı anlaşılır. Alma, biraz zorlanarak bebeği ağzından çıkartır. Yaşlı kadın Umut’a dönerek ondan göbek bağını kesmesini ister. “Ne duruyorsun? Kessene!” diye bağırır.

Umut, sonra gözlerini açar. Rüyadan uyanmıştır. Nefes nefese ve ter içindedir. Havanın aydınlık olması onun için bir şükür sebebidir. Yatağından çıktığında Alma’nın sofrayı hazırlamakta olduğunu görür. Ona “Günaydın.” der ama gördüğü rüyayı anlatmayacaktır. Sofra kurulur, herkes sofraya yanaşır. Umut, gördüğü rüyanın etkisinde olduğu için kahvaltı etmeyecektir. Midesi bulanmaktadır.

Gördüğü rüyaya anlam yükleyen Umut, bunu görmesinin bir sebebi olacağını düşünür. Araştırmasını bu köyde yürütmeye karar verir. Yanına ses kayıt cihazını

alarak köyün merkezine doğru ilerler. İlk günden kamerayı eline alarak köy sahiplerini rahatsız etmek istememektedir. Önce anlatmak isteyenlerin hikayelerini dinleyecektir.

Kahvaltı etmediği için acıkmıştır. Açlığını biraz bastırmak için bakkaldan bir paket bisküvi alır. İçinden bir tane ağzına attığında bisküvinin bozuk olduğunu fark eder. Zaten kötü olan midesi daha çok bulanır.

Zehra ninenin evine gider. Evin önünde bir kalabalık birikmiştir. Yanlarına gidip sorduğunda bunun bir cenaze olduğu haberini alır. Köyde kalmasına sebep olan, bazı bilgilerle onu aydınlatacak olan ebe kadın ölmüştür. Bu durum Umut'u üzerken, bir yandan daha da meraklandırır.

Umut, köyde dört gün daha kalarak toplamda beş gününü Saklıköy'de geçirir. Kaldığı süre boyunca köy halkından bazı hikayeler dinler, bunları kaydeder. Gündüz dinlediği hikayeler bilincinde, ona anlatılmayan hikayeler ise geceleri rüyaları yoluyla bilinçaltında yer eder. Umut, aslında kendi aile tarihine ulaşmıştır ama farkında değildir.

Umut'un köyde kaldığı son akşam Alma doğum yapar. Umut, bebeği görme şansına erişemez, çünkü bebek hastanede kuvüzdedir. Umut Pazarköy'den dönüşte bebeği görmek üzere tekrar gelmenin planlarını yaparken bunun Saklıköylülerle geçirdiği son gün olduğunu bilmemektedir. Sonra Pazarköy'e ulaşmak üzere hazırlanır. İçinde Alma, Kiraz nine ve Agâh dedenin olduğu bir *selfie* çeker, hepsine veda ederek arabasına biner.

Yolda ilerlerken Köprübaşı mevkiinde gördüğü manzara ona çok güzel görünür ve kamerasını alıp fotoğraf çekmeye başlar. Eski çektiği pozları da görmek üzere galeride geri giden Umut birdenbire şoke olur, çünkü köyde çektiği fotoğrafların hiçbirinde insan izine rastlamak mümkün değildir. Bu fotoğrafların hemen hepsi ağaçlıkların ve boş arazilerin olduğu karelerdir. Derken, Umut'un aklına cebindeki telefonu çıkartıp çektiği son *selfie*'ye bakmak gelir. Bu fotoğrafta Umut, Alma'nın evinin ve ailesinin yerini almış bir kaya mezarı görür. Fotoğrafta tek başına gülümsemektedir.

3.3. İstikamet Filminin Senaryosu

1. UMUT'UN EVİ/HOL

İÇ/AKŞAM

Umut

Umut dört yaşındadır. Karanlık holde hipnotize olmuş gibi ilerlemektedir. Mutfağa doğru ilerler. Holü Neriman'ın çalışma odasının ışığı aydınlatmaktadır. Umut, mutfağa girer.

2. UMUT'UN EVİ/NERİMAN'IN ODASI

İÇ/AKŞAM

Neriman

Neriman, bilgisayarının başında çalışmaktadır. Masası, açık olan kapıya dönüktür, fakat Neriman işine odaklandığı için holden geçen Umut'u görmez. Mutfaktan gelen çekmece sesiyle dikkati dağılır, kapıya bakar.

3. UMUT'UN EVİ/MUTFAK

İÇ/AKŞAM

Umut, Neriman

Neriman karanlık mutfağın ışığını açar. Mutfak çekmeceleri aralıktır. Umut, çekmeden aldığı bir bıçakla parmağını kesmiştir. Neriman bağırır.

NERİMAN - Umut n'aptın?

Umut'un parmağını hemen kağıt bir peçeteye sarar.

UMUT - Sesleri hala burada...

NERİMAN - Yok kimse anneciğim, korkma.

UMUT - Korkmuyorum ki...

Neriman, Umut'un gözlerine bakar. Umut tepkisizdir.

4. FARUK'UN ARABASI

İÇ/AKŞAM

Umut, Neriman, Faruk

Neriman ve Faruk, Umut'u acil servise götürmektedir. Arabayı Faruk kullanmaktadır. Umut, arka koltukta Neriman'ın kucağındadır. Umut'un uyumakta olduğunu sanmaktadırlar.

FARUK - Abarttıkça abarttın. İki dikiş atacaklar, olacak, bitecek işte.

Neriman, kucağında tuttuğu Umut'un başını öper.

NERİMAN - Abartmıyorum.

FARUK - Birden bire uykudan uyandırınca çocuk da panik oldu.

NERİMAN - Aslında bu uyurgezerlik için bir doktora gitmeliyiz.

FARUK - Belki de ailecek bir doktora gitmeliyiz.

Dikiz aynasında Neriman ve Faruk göz göze gelirler. Umut, onlar konuşurken Neriman'ın kucağında gözleri donuk bir şekilde pencereye bakmaktadır. Kamera Umut'un sadece gözlerini göreceğimiz kadar ona yaklaşır.

5. UMUT'UN OKULU/SINIF

İÇ/GÜNDÜZ

Umut, Emre

Ekranda sadece Umut'un donuk bakışları vardır, Umut 21 yaşındadır. Amfide, sıranın üzerine sağ kolunu çenesine dayamış akıllı tahtaya dalgın dalgın bakmaktadır. Tahtadaki slaytta 19. yüzyıl'da Amerika'da çekilmiş bir post mortem aile fotoğrafı vardır. Önceki dersin bununla alakalı olduğu anlaşılmaktadır. Umut'un arkadaşı Emre, elinde iki tane kahveyle gelir. Umut'un koluna dokunur.

EMRE - Umut! Hadi gel, dışarı çıkalım. Biraz hava alırız.

UMUT - Çok sağ ol Emre ama hiç halim yok.

Kahveyi eline alır.

EMRE - N'oldu yaa? Geç mi yattın dün akşam?

UMUT - Hiç uyumadım diyebilirim. Şimdi de böyle oldum.

EMRE - Anladım. Ben bizimkilerin yanına gidiyorum o zaman, açılırsan gelirsin.

UMUT - Çok sağ ol.

Umut, Neriman

Umut, eve gelir, kapıyı anahtarla açar. Neriman, çalışma odasında, bilgisayarın başındadır. Neriman'ın kapısı aralıktır. Umut, holden kendi odasına geçerken annesine selam verir.

UMUT - Selam anne!

NERİMAN - N'aber kızım? Gelsene iki dakika!

7. UMUT'UN EVİ/NERİMAN'IN ODASI**Umut, Neriman**

Umut, annesinin odasına girer. Neriman'ın odası dağınıktır. Bilgisayarının olduğu masada aynı zamanda kağıt yığınları ve kitaplar vardır. Umut sırt çantasını yere bırakır. Koltuğa oturur.

UMUT - N'apıyorsun? Çalışıyor muydun?

NERİMAN - Biraz internette geziniyordum. Babaannen kuzeniyle görüşmüş de bugün. Gitmek istemiştin ya, gelsin, diyormuş Rauf amcan.

UMUT - Hadi be! Gerçekten mi?

NERİMAN - Tabii! Bütün yaz köydeymişler kızını, torunu... Bekliyorlar seni.

UMUT - Ben o zaman okul kapanır kapanmaz giderim.

Umut, bunu söyler söylemez büyük bir sevinçle annesinin odasından çıkar. Neriman o giderken arkasından seslenir.

NERİMAN - Gidersin tabii. Buradaki işlerini hallet, yaz okuluna kalma da sen.

Sonra bilgisayar ekranına bakar, ekranda "YİRMİ YIL SONRA AİLESİNİ BULDU" diye bir haber vardır. Neriman, iç geçirir ve haberin sekmesini kapatır. Ekran koruyucusu olarak Umut ve Faruk'la çektiği bir fotoğrafı seçmiştir. Haberin sekmesinden çıkınca, ekranda bu aile fotoğrafı kalır.

Umut, Faruk, Neriman

Umut, sandviç yapmak üzere mutfağa girer. Bütün çekmeceleri arar, ama bıçağı bulamaz. Yüksek sesle annesine söylenir.

UMUT - Of anneciğim yaa...

Sonra, alttaki dolaplardan birinin kapağını açar. Bıçaklar ve keskin aletler burada havlu kağıtlara sarılmış bir şekilde durmaktadır. Mutfak kapısından içeri Faruk girer.

FARUK - N'aptın? Buldun mu?

Umut elindeki bıçağı gösterir. Bir yandan da bıçağın üzerindeki havlu kağıdı açar.

UMUT - Evet.

Faruk gülümser.

FARUK - Deli bu kadın! Daha önce boyun erişmez nasılsa diye yukarı koyuyordu. Şimdi de aman Faruk diyor, yukardan kafasına düşer bıçaklar, aşağı koy.

İkisi de kahkahalarla gülerler. Neriman mutfak kapısında görünür.

NERİMAN - Siz ne gülüyorsunuz bakayım?

UMUT - Sana gülüyorduk anneciğim.

NERİMAN - Anladım zaten. Yine benim dedikodumu yapıyor değil mi?

FARUK - Hayatım bu ne Allah aşkına?

Faruk, etrafına peçete sarılı bir bıçağı göstermektedir. Bu defa Neriman da kendi eserine gülmeye başlar. Faruk, Umut'un elindeki malzemeleri alır.

FARUK - Hadi kızlar, siz filmi seçin ben getiririm.

Umut ve Neriman mutfaktan çıkar, Faruk elinde tepsiyle arkalarından giderken ışığı kapatır.

Umut, Mehmet Hoca, Emre

Umut ve Emre fakültenin önündeki bankta oturmaktadırlar. Umut'un elinde Emre'nin kamerası vardır. Emre, kameranın nasıl kullanılacağını tarif eder.

EMRE - Bak, kayıt yaparken aynı zamanda fotoğraf çekebilirsin. Modunu değiştirmene gerek yok.

UMUT - Bu ne gece görüşü mü?

EMRE - Aynen. İçinde birkaç saçma fotoğraf var, denemek için çekmiştim.

UMUT - Çok sağ ol Emre yaa. Emanet işini de hiç sevmiyorum. Araba kiralamam lazım bir de.

EMRE - N'olcak canım? Biz geçen sene bir sürü yer gezdik öyle. Ayarlarınız sana da.

Konuşurlarken Emre, yanlarından geçmekte olan Mehmet Hoca'yı görür ve ona selam verir.

EMRE - Merhaba hocam!

MEHMET - Merhaba çocuklar!

Emre ve Umut banktan kalkıp Mehmet Hoca'nın yanına giderler.

EMRE - Hocam, yazın Osmanlıca dersi açılacak mı?

MEHMET - Evet ama ben yokum, Sinem Hoca verecek... Yine mi yaz okulu?

EMRE - Bir yandan part-time çalışacağım.

Mehmet Hoca Umut'a döner:

MEHMET - Sen?

Umut sessiz kalınca Emre araya girer.

EMRE - Umut sözlü tarih çalışması yapacak hocam.

Mehmet Hoca küçümser bir tavır takınır. Umut'un yüzü düşer, hevesinin kırıldığı anlaşılır.

MEHMET - Selin Hoca'nın dersi için mi?

UMUT - Yok, aile tarihi çalışması...

MEHMET - Sıradan insanların tarihini yazacağım, diyorsun.

UMUT - Evet hocam...

MEHMET - Peki gençler, kolay gelsin...

Mehmet Hoca gittikten sonra, banka dönüp otururlar. Umut hocanın arkasından söylenir.

UMUT - Şu adama gıcık oluyorum.

EMRE - Niye yaa? Bence tatlı adam...

UMUT - Ne bileyim, hevesimi kaçırıyor bazen.

EMRE - Senle benle ilgisi yok adamın. Belge olmadan konuşunca tepesi atıyor işte.

UMUT - Bilmem. Ben sözlü kaynakları da belgeden sayıyorum.

Bahçedeki insanları izlerler. Emre muzipçe gülümser.

EMRE - Ben de sözlü kaynak sayılır mıyım?

UMUT - Üf Emree! Kalk gidelim de anlat. Bir sıkıntın var yine.

10. UMUT'UN EVİNİN ÖNÜ

DIŞ/GÜNDÜZ

Umut, Neriman, Faruk

Sabahın ilk saatleriyle hazırlanan Umut, Neriman ve Faruk'la birlikte apartmanın önündedir. Neriman telaşlıdır, Umut'sa bir an önce yola çıkmak istemektedir.

NERİMAN - Kızım, bak her şeyini aldın değil mi?

UMUT - Aldım anneciğim, merak etme.

Neriman, elindeki kocaman poşeti Umut'a uzatır.

NERİMAN - Bak, yiyecek bir şeyler var bunda da.

UMUT - Yolda dururum ben yaa. Ne gerek vardı?

NERİMAN - Olsun. Epey yolun var. Sık sık durma zaten. Akşama kadar köye varmış ol.

UMUT - Tamam anneciğim.

FARUK - Yolda bizi ara, tamam mı? Merak ederiz. Bir yerlerde durunca falan ara. Araba kullandığın için arayamayız biz. Oldu mu kızım?

UMUT - Tamam babacığım. Siz merak etmeyin. En geç dokuzda varırım diye hesapladım ben.

NERİMAN - Tamam işte, molalarını uzatma, daha erken var.

Neriman, Umut'un boynuna sarılır. Faruk, Neriman'ın omzundan bakan Umut'a göz kırpar. Sonra Faruk ve Umut sarılırlar.

FARUK - Bizim yerimize de gez!

Hepsi gülerler. Umut arabaya biner. Köye doğru yola çıkar.

11. UMUT'UN ARABASI

İÇ/GÜNDÜZ

Umut

MONTAJ SEKANS:

Umut arabada müziği son ses açmış, ilerlemektedir. Radyoda Büyük Ev Ablukada'nın *Arayan Bulur* şarkısı çalmaktadır. Umut gittikçe neşelenmektedir. Deniz ve göl manzaralı yollardan, dağların eteğinden geçer. Git gide bitki örtüsü değişir, daha da yeşerir. Hayvanlarını otlatmakta olan insanları, tarlalarda çalışanları görür. Bir yandan da tabelaları takip eder. Sonra birden bire radyonun frekansı değişmeye başlar. Umut, radyonun ayarlarıyla oynar, ama müzik düzelmez. Çalan şarkı, ürpertici bir müziğe dönüşür. Umut, müzikle uğraşmaktan sıkılarak onu tamamen kapatır. Navigasyon cihazının sesi duyulur. Umut, cihazı takip eder fakat sürekli aynı yerde döndüğünü anlar. En sonunda cihazı dinlemekten vazgeçer ve ana yola döner. Ana yol üzerinde iki kilometre kadar ilerledikten sonra bir benzinliğe rastlar.

Umut, biraz benzin almak ve soğuk bir şeyler içmek üzere burada durur. Arabadan iner. Marketten içecek alır. Arabaya dönerken benzinciye yol konusunda danışır.

UMUT - Ben şey soracaktım, Pazarköy'e gidiyorum da. Acaba biliyor musunuz, nasıl giderim?

BENZİNCİ - Siz çok yanlış gelmişsiniz ama yaa. İki kilometre geriden sapacaktınız.

UMUT - Yaa, ben orada dönüp durdum da bir tabela falan göremeyince.

BENZİNCİ - Yoktur zaten. Biraz içeri ilerlediniz mi, görürsünüz köyü.

UMUT - Çok sağ olun.

BENZİNCİ - Siz de sağ olun, ablacığım.

Umut, benzincinin samimi tavırlarından, bakışlarından rahatsız olur ama tepki vermez. Arabasının yanına gider. Yola çıkmadan önce amcasını arar. Rauf'un sesi hattın diğer ucundan izleyici tarafından da duyulur.

UMUT - Alo, Rauf amca, nasılsın?

RAUF - İyiyim kızım, nerelerdesin? Yaklaştın mı?

UMUT - Yaa ben yoldayım da, biraz karıştırdım. Merak etmeyin beni diye aradım.

RAUF - Nerelerdesin şimdi?

UMUT - Benzincideyim, Sarıdere falan yazıyordu gelirken.

RAUF - Tamam kızım, iki kilometrelik yolun kalmış. Ben seni kahvede bekliyorum.

UMUT - Tamam amcacığım. Görüşürüz.

Umut

Benzincinin tarif ettiği yolda ilerleyen Umut, navigasyon cihazının kendi kendine çalışıp, farklı bir yön tarif etmesiyle son kez yolunu değiştirip toprak bir yola sapar. Bozuk yol otomobili zorlar. Umut, akşamın kızılılığında köye varır. Girişte herhangi bir tabelaya rastlamaz. Köyün içindeki kahvehanenin önünde durur. Bilgi almak üzere oradakilere yönelir.

14. KAHVEHANENİN ÖNÜ**Umut, Muhtar Osman, köylüler**

UMUT - Merhabalar.

Kahvehanede oturan köylülerden birkaçı Umut'a döner. Başlarıyla selam verirler. Osman, Umut'un geldiğini görünce yerinden kalkar.

OSMAN - Merhaba.

UMUT - Merhaba. Rauf amcama bakmıştım da.

Osman'ın Rauf'u tanıdığı bellidir, ama Umut'a bunu belli etmemeye çalışır.

OSMAN - Rauf?

UMUT - Rauf Çakır, benim amcam olur da. Burada bekleyecekti.

OSMAN - Ben köyün muhtarıyım. Rauf Çakır'ı tanımam.

UMUT - Belki eve geçmiştir. Dereboğazı mahallesinde oturuyormuş.

OSMAN - Dereboğazı Pazarköy'de yaa... Burası Saklıköy.

UMUT - Hadi yaa. Neyse, sağ olun. Nasıl giderim peki oraya?

OSMAN - Orman yolundan çıktıktan sonra karayoluna çıkacaksın. Sonra Köprübaşı

sapağından içeri gir, beş kilometre kadar sonra yol ayrılacak. Sağa döneceksin.

Umut, muhtar adresi verirken işini garantiye almak için onun söylediklerini telefona kaydeder.

UMUT - En son sağa dönüyorum, öyle mi?

OSMAN - Evet.

UMUT - Peki, çok teşekkürler.

Tekrar arabaya döner.

15. UMUT'UN ARABASI

İÇ/AKŞAM

Umut

Umut, arabayı çalıştırır, kahvehanenin önünden geçerek, köy meydanından döner ve köyün çıkışına doğru ilerlemeye başlar. Sonra aracın ön kaputundan dumanlar yükselmeye başlar.

UMUT - Hassiktir...

Umut, motorun ısisının arttığını fark eder, hararet yaptığını anlar. Motoru kapatır, arabadan iner.

16. UMUT'UN ARABASI

DIŞ/AKŞAM

Umut

Umut, kaputu açar, motoru soğutmaya çalışır. Cep telefonunu çıkartır, çekici çağıracaktır. Telefon çekmemektedir. Telefonu elinde hırsla sallar. Dişlerini sıkır.

UMUT - I11111!

Telefonu elinden atıp parçalamak ister, ama bunu yapamaz. Bunun yerine telefonu avucunda sıkır. Sinirden ağlamaya başlar. Telefonu arabanın içine, koltuğun üzerine bırakır. Derin derin nefes alır, sakinleşmeye çalışır. Kendini biraz iyi hissetmeye başladığında kaputu kapatır ve arabaya biner.

Umut, Muhtar Osman, köylüler

Umut'un döndüğünü gören köylüler meraklı gözlerle başlarını ona çevirirler. Osman, onun geldiğini görünce ayağa kalkar. Arabaya doğru ilerler. Arabadan duman tütmektedir. Umut, sinirden titreyerek muhtarla konuşur.

UMUT - İyi akşamlar muhtar Bey.

OSMAN - Tekrar hoş geldin.

UMUT - Arabamda küçük bir arıza var da.

OSMAN - Hayrola?

UMUT - Çekiciye telefon etmek istedim, benim telefonum çekmedi. Acaba sizinkini kullanabilir miyim?

OSMAN - Burada telefon çekmez ki kızım. Arabayı bizim çocuklar halleder.

UMUT - Mümkün mü?

OSMAN - Tabii. Sen sıkma canını.

UMUT - Peki minibüs falan var mı Pazarköy'e?

OSMAN - Yok. İşlemez.

UMUT - O zaman beni birinin bırakması lazım oraya.

Umut önce muhtara, sonra da köylülere bakar.

OSMAN - Benim arabam yok.

Muhtar Osman, kahvehanenin önünde oturan köylülere döner. Kimse ses çıkarmaz.

UMUT - Benzin masrafını karşılarım.

Köylüler sessiz bir şekilde Umut'a bakmaya devam ederler.

OSMAN - Bak kızım, neydi adın?

UMUT - Umut.

OSMAN - Heh, Umut, sen bu akşam burada kal.

UMUT - Nasıl olur?

OSMAN - Hava da iyice karardı. Seni misafir edelim.

UMUT - Ama...

OSMAN - Yarın, gündüz gözüyle gidersin.

UMUT - Sağ olun, ama zaten saatlerdir yoldayım. Dinlenmek istiyorum.

OSMAN - İyi ya işte ben ne diyorum?

UMUT - Evime gitmek istiyorum yani. Siz beni Pazarköy'e götürseniz, öyle yardım etseniz.

OSMAN - Kusura bakma. Şu arabayı tamirciye bırakalım. Sonra senin yerini de ayarlarız. Başka türlü yardım edemem.

18. UMUT'UN ARABASI

İÇ/AKŞAM

Umut, Muhtar Osman

Umut, arabayı zorlukla çalıştırır. Araba dura kalka ve duman çıkartarak ilerlemeye başlar. Osman, Umut'un sağındaki koltukta oturmaktadır. Osman'ın yönlendirmesiyle tamircinin çalıştığı ve yaşadığı yere gelirler. Tamirci, evinin garajını tamirhane olarak kullanmaktadır.

OSMAN - Tamam, sağdaki ev.

19. TAMİRHANENİN ÖNÜ

DIŞ/AKŞAM

Umut, Muhtar Osman, Tamirci İzzet

Osman, arabadan iner. Umut da arkasından iner, arabanın kapısında bekler. Osman, tamircinin bahçe kapısını açar, içeri girer, tamirciye seslenir.

OSMAN - İzzet!

İZZET - Hooo!

OSMAN - N'apıyorsun?

İZZET - İyiyiz muhtarım, evdeyiz. Yemek yiyorduk. Buyur sen de.

OSMAN - Sağ ol oğlum. Ben de şimdi eve gideceğim zaten. Bir misafirimiz var da. Arabası yolda kalmış. Bakıver istedim.

İZZET - Tamam. Bekle.

Tamirci İzzet, üzerini değiştirmek üzere içeri girer. O sırada Osman da Umut'un yanına döner.

OSMAN - Üstünü değiştirecek herhalde. Gelir şimdi.

UMUT - Sağ olun yaa. Bugün yola çıktığıma pişman oldum. Sizin de bana çok yardımınız oldu, sağ olun.

OSMAN - Olur mu canım? Böyle aksilikler herkesin başına gelir. Hah geliyor...

İzzet, arabanın yanına gelir.

İZZET - Hoş geldiniz, İzzet ben.

UMUT - Hoş buldum. Umut ben de, memnun oldum. Sağ olsun Osman bey çok yardım etti.

İZZET - Muhtarımız öyledir yaa.

UMUT - Yanlış köye gelmişim. Köy çıkışında araba hararet yapmaya başladı.

İZZET - Bi bakmam lazım. Ben garajın kapısını açayım. Siz getirin olur mu?

UMUT - Tamam.

Umut, arabaya biner. İzzet, tamirhanenin kapısını Umut'un aracını içeri almak üzere açar. Sürgülü kapı gürültüyle açılır. İzzet, tamirhanenin ışıklarını yakar.

Tamirci İzzet, Umut, Muhtar Osman

İzzet aracın kaputunu açar.

İZZET - Kayışı kopmuş.

UMUT - Hayret bir şey yaa...

İZZET - O kadar abartılacak bir durum yok ya. Bak bunların bakımları yapılmalı. Kayışın koptuğunu anladığında belli bi ses gelir hani böyle küçük çay bardağına vuran kaşık gibi olur.

Umut, başıyla onaylar.

İZZET - Heh! Bak bunun tipinden de belli zaten baksana Osman ağabey.

OSMAN - Eee? N'apacağız o zaman?

İZZET - Bunun fiyatı yüksek değil ağabey ama değişmesi sıkıntı işte. Bak şu alt kısım çıkartılıyor elli, kırk, altmış lira bi şey.

UMUT - Ne yapalım?

İZZET - Yarına hallolmuş olur.

UMUT - Bu akşam çözülmez mi?

İZZET - Kasabadan parça getirmem gerekecek.

UMUT - Beni Pazarköy'e bırakmanız mümkün mü peki?

İZZET - Bu saatte dışarı çıkamam. Araç da yok zaten.

OSMAN - Neyse, biz zorlamayalım İzzet'i. Yarına olur herhalde.

UMUT - Nasıl bir mahrumiyete düştüm ben bugün yaa...

Osman güler.

OSMAN - Sen mahrumiyet görmemişsin. Hadi bakkal kapanmadan gidelim telefon edeceksen.

21. BAKKAL DÜKKANI

İÇ/AKŞAM

Umut, Bakkal Hasan, Muhtar Osman

Umut ve Osman, dükkanın içine girerler. Bakkal, tezgahın arkasında durmaktadır. Dükkan, eski ve pis görünmektedir.

OSMAN - Nasılsın Hasan? Bak sana müşteri getirdim.

HASAN - Öyle mi? Hoş geldiniz.

UMUT - Merhaba. Benim telefon etmem gerekiyor da acil.

HASAN - Tabii buyurun, telefon burada.

Hasan, tezgahın arkasındaki telefonu gösterir. Kendisi tezgahtan ayrılarak, buraya Umut'un geçmesine izin verir. Telefon kadranlıdır. Onu kullanmak Umut için zor olmuştur. Hattın diğer ucundaki Neriman'ın sesi izleyici tarafından duyulmaz.

UMUT - Alo, anneciğim, nasılsın? Ben daha varamadım Pazarköy'e... Panik yapma, bir şey söyleyeceğim... Yok, kaza değil! Deli misin? Arabam yolda kaldı... Anneciğim dinler misin? Telefonum çekmiyor ondandır... Saklıköy diye bir yerdeyim... Amcamı arayacağım daha! Almaya gelirler herhalde... Panik yapma. Tamam, kapatmam lazım.

Telefonu kapatır. Osman'a döner.

UMUT - Annem biraz endişelendi de.

Sonra amcasını aramak için telefonundaki rehberine bakarak Rauf'un telefon numarasını bulur. Telefonun diğer ucundaki Rauf'un sesi izleyici tarafından duyulmaz.

UMUT - Rauf amca, nasılsın? Telefonum çekmediği için bi bakkaldan arıyorum seni. Arabam yolda kaldı da... Yok, yok endişelenme... Saklıköy diye

bir yerdeyim... Buradan hiç araç yok da, beni almanız mümkün mü acaba? Neden?

Osman, sessizce,

OSMAN - Kal, kal. Burada kal.

UMUT - O zaman burada kalacağım mecbur... Evet, yarın geleceğim. Peki, görüşürüz.

Osman'a döner.

UMUT - Hayret bir şey... Kal orada dedi.

Şaşkındır.

OSMAN - E yakın köylerimiz sonuçta. Ondan içi rahattır. Sen de rahat ol.

22. KÖY YOLU

DIŞ/AKŞAM

Umut, Muhtar Osman

Köy akşam karanlığında kasvetlidir. Umut ve Osman dar bir sokağa girerler. Umut omzunda ve sırtında çantalarını taşımaktadır. Çek çekli valizi de Osman'ın elindedir. Valizin yollarda çıkardığı ses rahatsız edicidir.

OSMAN - Bizde kalmanı isterdim, ama misafirlerimiz var bu akşam. İstersen yarın da bizde kalırsın.

UMUT - Teşekkürler ama yarın gideceğimi umuyorum.

23. ALMA'NIN EVİ/AVLU

DIŞ/AKŞAM

Muhtar Osman, Umut, Alma, Kiraz nine

Osman ve Umut Alma, Kiraz nine ve Ağâh dedenin yaşadığı eve gelirler. Ev tek katlıdır. Birkaç merdivenle bahçeye açılmaktadır. Osman, avluya girince Alma'ya seslenir.

OSMAN - Almaa!

Alma, kapıya çıkar. Hamiledir, kızıl uzun saçları, zümrüt yeşili gözleri vardır. Umut sanki daha önceden tanıyormuş da hatırlamaya çalışıyormuş gibi onun yüzünü incelemeye başlar. Loş ışık altında birbirlerinin yüzlerini seçmeye çalışırlar.

OSMAN - Bak sana kimi getirdim? Bu gece sizde kalacak.

Alma, konuşamadığı için başıyla selam verir. Umut elini uzatır.

UMUT - Merhaba!

Umut'un eli havada kalır. Umut bu soğuk karşılamadan rahatsız olur.

OSMAN - Konuşamaz.

Kiraz nine kapıya çıkar.

OSMAN - Nasılsın Kiraz anne?

KIRAZ NİNE - İyiyim oğlum. Kızım neden bu kadar geç kaldın?

Osman, Umut'a dönerek güler.

OSMAN - Seni biriyle karıştırdı. Bak Kiraz anne, bu Umut. İstanbul'dan geliyor. Bu gecelik sizin misafiriniz olacak.

O sırada Alma, hamile olmasına rağmen valizi taşımaya çalışır. Osman da Alma'ya izin verir.

OSMAN - Dikkat et!

Umut'a döner:

OSMAN - İçinde kırılacak bir şey yok değil mi?

Umut, valizi Alma'nın elinden alır.

UMUT - Yok da...

KIRAZ - Demek bizim misafirimizsin. Hoş geldin!

OSMAN - Umut, ben gidiyorum. Yarın beni kahvehanenin orada görürsün. Beraber İzzet'in oraya gider arabana bakarız. Sabah ola, hayrola!

UMUT - Sağ olun. İyi akşamlar.

OSMAN - İyi akşamlar.

Umut, Alma, Kiraz nine, Agâh dede

Kiraz'ın kocası Agâh dedenin gözleri görmemektedir. Konuşulanlardan eve misafir geldiğini anlamıştır.

AGÂH - Misafirimiz mi var?

KİRAZ - Evet, bey, çok güzel bir misafir.

AGÂH - Hoş geldin kızım.

UMUT - Hoş buldum. Size de böyle rahatsızlık verdim ama...

AGÂH - Olur mu öyle şey... Rahatsızlık da ne demek? Sen tanrı misafirisin.

KİRAZ - Evet. Tanrı!

AGÂH - Kızım! Alma! Misafirimiz açtır. Çorba ısıtıver.

UMUT - Hiç zahmet etmesin.

AGÂH - Olur mu hiç? Sen misafirimizsin. Yolcusun. Yemen lazım.

Alma, yerinden kalkar ve ocağın üstüne bir tas çorba koyar. Evde mutfaktan başka üç tane de yatak odası vardır. Mutfak büyük olduğu için aynı zamanda oturma odası olarak kullanılmaktadır.

Alma, Umut'a çorba ikram eder.

UMUT - Çok sağ ol, ellerine sağlık. Yordum seni.

AGÂH - Afiyet olsun kızım. Biraz iç, kendine gel.

Umut çorbasını içerken, Alma ona yatak hazırlamak üzere küçük yatak odasına gider.

UMUT - Sağ olun.

AGÂH - Uzun zamandır misafir ağırlamamıştık, değil mi Kiraz? Özlemişim sohbet etmeyi. Adını sordum mu ben senin?

UMUT - Adım Umut.

AGÂH - Agâh ben de. Nereye gidiyorsun?

UMUT - Pazarköy'e gidiyordum. Bu köye yanlışlıkla sapmışım. Sonra giderken arabam arızalandı. Şimdi geceyi burada geçirmek zorunda kaldım.

AGÂH - Her işte bir hayır vardır. Bak seni tanıyacağımız varmış.

UMUT - Bilmem, belki de...

AGÂH - Öyle tabii... Niye gidiyordun oraya?

UMUT - Akrabalarımıyla tanışmak istedim. Yirmi bir yaşındayım ama hala tanımadığım akrabalarım var.

AGÂH - Doğrudur.

UMUT - Saatiniz durmuş. Pili bitmiş galiba.

AGÂH - Yoo... Süs o...

Umut, durumu garipser. Bıyık altından güler.

UMUT - Hıııı...

Saatine bakmak için telefonunu cebinden çıkarır.

AGÂH - Alma yatağını sermiştir. Yorgunsan çekinme kızım.

UMUT - Uykum yok da, saati merak etmiştim. 10 falan daha.

Agâh dede, deminden beri Umut'la sohbet eden o değilmiş gibi sessizce kalkarak odasına doğru ilerler. Umut şaşkın bir yüz ifadesiyle onun gidişini seyrettikten sonra kendi de odadan çıkar.

Umut

Umut'un odasını diğer odalarda olduğu gibi sarı bir ışık aydınlatmaktadır. Umut, ışığı kapatmadan yatağa uzanır. Nevresim beyazdır. Uzun yastığın bir tarafı işlemelidir. Umut, bir köşesi nemden sararmış olan tavanı incelemeye başlar. Tavandaki izler bir insan silüetini andırmaktadır. Umut bundan rahatsız olur ve biraz oyalanmak üzere cep telefonunu açar. Ailesiyle çektiği birkaç fotoğrafa bakar. Sonra ana ekrana baktığında saatin hala on olduğunu görür, şaşırır. Yataktan doğrulup bir priz aramaya başlar. Telefonunu şarja takar. Işığı kapatır. Aralık olan perdeden ay ışığı sızar, bir tahtakurdunun çıkardığı gıcirtı duyulur. Bunlardan rahatsız olan Umut yatakta bir iki defa döner, yastığını düzeltir.

Umut, Alma, Kiraz nine, Ağâh dede

Mutfakta yere sofraya kurulmuştur. Alma, sofranın başında ekmek kesmekte, Ağâh da bağdaş kurmuş diğerlerinin gelmesini beklemektedir. Kiraz mutfağa girer. Telaşlı bir şekilde Ağâh'a döner.

KİRAZ - Küçük odada biri yatıyor bey!

AGÂH - Misafirimiz var ya hanım! Osman getirdi ya. Umut!

Umut, kapıdan başını uzatır.

UMUT - Günaydın!

AGÂH - Kalktın mı kızım?

KİRAZ - Heh bu!

Ağâh, boğazına lokma takılmış gibi öksürür, Alma'ya döner.

AGÂH - Umut belki yerde oturmak istemez. Ona ayrı kur kızım.

Alma, dizindeki sofraya örtüsünü sıyırır, tam sofradan kalkacakken Umut mani olur.

UMUT - Olur mu hiç öyle şey? Rahat ederim ben, hem severim. Sağ olun.

Yemekte sadece tabak ve kaşık sesleri, çiğneme sesleri duyulmaktadır. Bu sesler Umut'un kulağında rahatsız edecek derecede büyür.

UMUT - Yemek yedikten sonra muhtarla arabaya bakmaya gideceğim. Neredeyse öğlen olacak. Herhalde tamir edilmiştir.

AGÂH - Olmadıysa bile acele etme kızım. Biraz daha kalırsın.

UMUT - A yok kalmam artık. Beni merak eder köydekiler.

AGÂH - Bakarsın duruma göre.

27. KAHVEHANENİN ÖNÜ

DIŞ/GÜNDÜZ

Umut, Muhtar Osman, 1. köylü, 2. köylü, 3. köylü, diğer köylüler

Köy, geceki kasvetli halini yitirmişti. Cumbalı evlerin tarihi dokusu Umut'un ilgisini çeker. Evleri tek tek inceler. Bazı evlerin pencerelerinden de o izlenmektedir, bunu fark etmez. Kahvehanenin önüne gelir. Muhtar Osman, bir akşam önce oturduğu masada çay içmektedir.

UMUT - Merhaba muhtar bey!

OSMAN - Merhaba kızım, hoş geldin.

UMUT - Sizinle beraber gideriz İzzet Bey'in yanına, değil mi?

OSMAN - Tabii. Öyle yaparız da. Gel istersen, bir çay ısmarlayayım sana.

UMUT - Çok geç kalmak istemiyorum da.

OSMAN - Ya, gel! Bir bardak çay iç, gideriz.

UMUT - Peki.

Umut, Osman'ın karşısına oturur. Osman, çaycıya seslenir.

OSMAN - Bir tane daha getirsene!

Umut, kahvehanede oturan köylülerin ilgisini çeker.

1.KÖYLÜ - Kızımız nereli?

Umut, muhtarın kendisi adına konuşmasına fırsat tanımadan cevap verir.

UMUT - İstanbul'dan geliyorum.

1.KÖYLÜ - Uzakmış. Ne kadar kalcan?

O sırada bir ceset kurdu Osman'ın sağ kulağından dışarı çıkar. Umut, Osman'ın diğer tarafında oturduğu için bunu fark etmez.

UMUT - Pazarköy'e gidiyorum bugün.

1.KÖYLÜ - N'apçan orda?

UMUT - Ziyaret. Bi de aile tarihimi araştıracağım.

Onlar konuşurken Umut'un çayı gelir.

2. KÖYLÜ - Neyini araştırırcan?

UMUT - İşte, nereden gelmişler, nereden göç etmişler? Soyadımız nereden geliyor falan...

Osman, serçe parmağıyla kulağını hızlı hızlı kaşır sonra tırnağının arasındaki pisliğe bakar.

3. KÖYLÜ - Soyadınız neymiş?

UMUT - Çakır.

1.KÖYLÜ - Çakır mı?

Köylü, gözlerini kocaman açar, korkmuş gibidir.

UMUT - Evet. Bilir misiniz? Rauf Çakır. Büyük amcamdır.

OSMAN - Nereden bilecekler?

Osman'ın üslubu serttir.

UMUT - ...

Umut, Osman'ın tavrına bir anlam veremez. Sessiz kalır.

OSMAN - İçtin mi çayını?

Umut bardağı dolu olduğu halde gitmek ister.

UMUT - Evet.

Sinirli bir tavır takındığını fark eden Osman yumuşar.

OSMAN - Çok geç olmadan bakalım öyleyse arabanın durumuna.

Osman, köylülere döner.

OSMAN - Hadi görüşürüz.

KÖYLÜLER - Görüşürüz.

28. KÖY YOLU

DIŞ/GÜNDÜZ

Umut, Muhtar Osman, Zehra nine

Umut ve Osman, birlikte tamirhaneye doğru yürürler. Bir evin kapısının önünde oturmuş yün eğirmekte olan yaşlı bir kadın görürler. Bu, köyün ebesi Zehra ninedir. Gözlerinde katarakt olduğu için bakışları sislidir, sırtı iyice kamburlaşmış, vücudu küçülmüştür. Umut'a dikkatli dikkatli bakar. Umut, başıyla Zehra'ya selam verir. Osman sinirlenir.

OSMAN - Yabancı birini görmesinler, yiyecek gibi bakarlar.

Umut arkasına dönüp Zehra'ya bakar. Kadın da onları uzun süre bakışlarıyla takip eder.

29. TAMİRCİNİN EVİ

DIŞ/GÜNDÜZ

Tamircinin karısı Suna, Muhtar Osman, Umut

Umut ve Osman, İzzet'in evine geldiklerinde karısı Suna çiçekleri sulamaktadır. Elleri topraklıdır. Bir yandan evine misafir geldiği için sevinmiş, bir yandan da ev halinde görüldüğü için mahcup olmuştur.

SUNA - Hoş geldiniz, hoş geldiniz! Buyurun oturun muhtarım.

OSMAN - Yok kızım biz İzzet'e bakmıştık da kasabada mı?

SUNA - Yok hasta da biraz.

OSMAN - Yaz günü n'oldu ki çocuğa?

SUNA - Vallahi bilmiyorum da nane limon kaynattım, inşallah iyi gelir.

OSMAN - N'apalım Umut? Biz gidelim madem.

UMUT - Tabii. Bu durumda öyle olacak.

30. KÖY YOLU

DIŞ/GÜNDÜZ

Osman ve Umut İzzet'in evinden dönerken Umut, köyün yüksek tepelerinde görünen kaya mezarlarını sorar.

UMUT - Şunlar mezar değil mi?

OSMAN - Evet.

UMUT - Hiç bilmiyordum bu tarafta da olduğunu.

OSMAN - Benim kız da çok meraklı böyle antika işlere.

UMUT - Evet ben çok heyecanlanıyorum yaa. Amcamlar merak edecek olmasa burada kalıp incelerdim biraz. E İzzet kasabaya falan gidiyor dediniz. Yok mu beni atacak bir araç Pazarköy'e.

OSMAN - Kızım senin köyünle kasaba ters ki birbirine. Hasan'a sorayım bakalım belki o bir çare düşünür.

31. BAKKAL DÜKKANI

DIŞ/GÜNDÜZ

Umut, Muhtar Osman, Bakkal Hasan

Hasan, dükkanının önünde dikilmektedir.

OSMAN - Selam aleyküm Hasan.

HASAN - Aleyküm selam, ağabey.

OSMAN - Umut'u tutamıyorum da köyde biri var mı Pazarköy tarafına giden pat patla falan atsın bu kız?

UMUT - Pat pat ne?

OSMAN - Motor işte traktör gibi...

HASAN - Yok yaa bizim Ahmet bıraksın bunu.
Birazdan gelir. En son oraya mal bırakacak.

UMUT - Baştan söyleyenize yaa. Ne zaman gelir?

HASAN - Yarım saat sonra falan.

UMUT - Tamam. Ben ona yetişeyim o zaman.

32. ALMA'NIN EVİ/ UMUT'UN ODASI

İÇ/GÜNDÜZ

Umut, Kiraz nine, Alma

Umut, sırt çantasına birkaç parça eşya koymaktadır. Kiraz ve Alma yanında durmaktadır. Alma kolları bağlı bir şekilde Umut'u izlemektedir.

KİRAZ - Bu akşam da kalsaydın ya yavrum.

UMUT - Olsun. Valizi almak için yine geleceğim nasıl olsa.

33. ALMA'NIN EVİ/AVLU

DIŞ/GÜNDÜZ

Umut, Alma, Kiraz nine, Ağâh dede

Ağâh, evin basamaklarında oturmaktadır. Umut, onun elini öper. Kiraz da dış kapıya kadar Umut ve Alma'yla çıkar. Umut, Kiraz'ın elini öper.

UMUT - Alma'nın gelmesine gerek yok.

KİRAZ - Olur mu? Çantana yardım eder.

Umut, Alma'nın karnına dokunur.

UMUT - Peki. Bana yardım etmesin, ama biraz yürüyüş yapsın.

UMUT - Hakkını helal et. Yine görüşeceğiz.

KİRAZ - Güle güle.

Umut, Alma, Muhtar Osman, Bakkal Hasan, Şoför Ahmet

Hepsi birlikte dondurma getiren kamyonun gelmesini beklerler. Alma, Umut'un koluna girer, diğerlerine karşı soğuk bir tutum sergiler.

HASAN - Heh! Geliyor!

UMUT - İnşallah kabul eder.

HASAN - Eder yaa, niye etmesin?

Şoför Ahmet kamyonundan inmiş, Hasan'a doğru yürümektedir.

AHMET - Nasılsın ağabey?

HASAN - İyiyim. Bir misafirim var. Onu Pazarköy'e atsana.

AHMET - Yalnız ben bugün Karalar'dan döneceğim. O tarafa gitmiyorum.

HASAN - Hadi yaa.

UMUT - Orası neresi?

OSMAN - Orman yolunun sonu.

UMUT - Oradan devam edemez miyim? Otostop falan çeksem?

Alma, Umut'un kolunu zar zor bırakır. Umut elini onun omzuna koyar.

AHMET - Sen bilirsin ama ne gerek var?

Ahmet'in otostop fikrini onaylamadığı, Alma'nın tedirgin olduğu bellidir. Umut köyden ayrılmakta kararlıdır.

UMUT - Ben yine de geleceğim sizinle.

Umut, Şoför Ahmet

Umut'un köye gelirken kullandığı orman yoluna Karalar denir. Yürüyerek yarım saat kırk beş dakikada alınan bu yolda Umut ve Ahmet kısa bir sohbet gerçekleştirir.

AHMET - Aslında burası eskiden belediyelikti. Dışarıya göç vere vere azaldı nüfus. İyi de oldu. Köyün içine sıçtılar zaten.

UMUT - Turist falan gelmiyor mu? Güzel aslında.

AHMET - Bunlar ne şerefsiz biliyon mu? Adanı ayakta soyarlar. Hasan da tam piçtir, bakma öyle durduğuna.

UMUT - Bayağı yardım ettiler ama...

AHMET - Sen bilirsin... Ben seni şimdi burada atçam mecbur.

UMUT - Tamam sağ ol.

Umut, Şoför Ahmet

Asfalt, öğlen güneşinin altında kızgındır. Umut kamyondan iner.

UMUT - Çok teşekkür ederim.

AHMET - Ne demek? Gitseydim, götürürdüm ama biliyorsun araç da benim değil.

UMUT - Olsun, sağ ol.

AHMET - Dikkat et kendine.

Umut, genç kadın, genç adam

Ahmet, Umut'u köye sapan orman yolundan çıkartıp karayoluna kadar götürmüştür. Umut bir süre arabaların gelip geçmesini bekler. İki tane araca el eder. Bir tanesi aile aracıdır. Neredeyse tüm koltuklar doludur. Umut'u almazlar. İkinci araç durur. Bu da bir çiftte aittir.

UMUT - Merhaba.

GENÇ KADIN - Merhaba!

UMUT - Ben Pazarköy'e gidiyorum da. Eğer Köprübaşı tarafına gidiyorsanız beni götürebilir misiniz?

GENÇ KADIN - Sanırım bizim yolumuzun üstünde değil, değil mi hayatım?

GENÇ ADAM - Evet, ben de hiç duymadım.

GENÇ KADIN - Biz de sizin gibi yabancıyız.

UMUT - Peki, teşekkürler.

Umut, onların peşinden bakarken, bir otomobil Umut'u almak üzere yanında durur. Otomobili kır saçlı, ellili yaşlarında bir adam sürmektedir. Arabanın içinden Umut'a seslenir.

SÜRÜCÜ - Yolculuk nereye?

UMUT - Pazarköy.

SÜRÜCÜ - Atla.

Sürücü, Umut

Umut, çekingen bir tavır içerisinde. Bir yandan da sürücüye minnettardır.

UMUT - Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Olmasaydınız yolda kalacaktım.

SÜRÜCÜ - Çantaları arkaya atsaydın.

UMUT - Yok, rahatım.

SÜRÜCÜ - Hayırdır? Nerden?

UMUT - İstanbul'dan geliyorum.

SÜRÜCÜ - Kim yolda bıraktı seni yaa?

UMUT - Arabam... Yolda arızalandı da.

SÜRÜCÜ - Sende bi arıza çıkmasın da.

UMUT - Nasıl?

SÜRÜCÜ - Buraya kadar iyi gelmişsin diyorum.
Yolda rahatsız eden falan olmadı mı?

39. KARAYOLU

DIŞ/GÜNDÜZ

Umut

Umut, otomobilden iner. Kapıyı sertçe vurur.

UMUT - Allah belanı versin!

Adam tozu dumana katıp hızlıca uzaklaşır. Umut, telefonuna bakar, çekip çekmediğini anlamaya çalışır. Telefon hala çekmemektedir. Biraz önce otostop çekerken rastladığı çift gelip yanında durur.

40. GENÇ ÇİFTİN OTOMOBİLİ

İÇ/GÜNDÜZ

Umut, genç kadın, genç adam

Otomobilleriyle Umut'un yanında duran çift tek kelime etmez. Umut biraz önceki sinirine hakim olmaya çalışır fakat tir tir titremektedir. Kadın yine hiç konuşmadan Umut'un neye ihtiyacı olduğunu biliyormuşçasına ona pet bir şişe içinde su verir. Umut ilk önce suyu içer. Teşekkür etmek sonradan aklına gelir.

UMUT - Teşekkür ederim.

Kadın ne suyu verirken ne de teşekkürü kabul etmek için Umut'un yüzüne bakar. Umut kendisi de garip bir ruh halinde ve sıkıntı içinde olduğu için kadındaki garipliği ilk başta fark etmez. Kendini toparlamaya çalışır ve onlara laf atar.

UMUT - Size ne kadar teşekkür etsem azdır.
Sanırım siz de yolu bulamadınız. Ben tatsız bir

olay yaşadım az önce o yüzden yola daha fazla devam etmek istemedim. İyi ki sizin gibi insanlar da var şu hayatta! İşte böyle... Sinirlenince çok fazla ve seri konuşuyorum. Çocukken de ateşlenince aynısı olurdu. Neyse... Şurada ineceğim zaten.

Adam, Umut'un bu cümlesiyle birlikte birden bire frene basar. Umut, iki ön koltuğun arasından fırlayacak gibi sarsılır.

UMUT - Teşekkür ederim.

41. KARAYOLU

DIŞ/GÜNDÜZ

Umut

Umut, arabadan iner, gaza basıp giden aracın arkasından söylenir.

UMUT - Herkes cins vallahi yaa, herkes cins..

42. KAHVEHANENİN ÖNÜ

DIŞ/GÜNDÜZ

Umut, Muhtar Osman, köylüler

Umut, yürüye yürüye köy meydanına kadar gelmiştir. Epey yorgundur.

OSMAN - Hayrola?

UMUT - Çok hayırlılı... Gidemedim bir türlü. Karalar'dan beri de yürüyorum ayrıca.

OSMAN - Oooo! Gel bi ayran falan iç.

UMUT - Çok sağ olun ama fenayım. Gidip yatacağım.

OSMAN - İyi öyleyse, sonra görüşürüz.

Umut, Zehra nine

Umut, ayaklarını sürüye sürüye Alma'nın evine gitmektedir. Sırtındaki çantası yamulmuştur. Evinin kapısında oturan Zehra nine, Umut'a seslenir.

ZEHRA - Sen kimin kızıydın?

UMUT - Ben bu köyden değilim, teyze.

Umut, kapı eşiğine, Zehra'nın yanına oturur. Biraz da dinlenmek ister. Sırt çantasındaki şişenin dibinde kalan son suyu içer.

ZEHRA - Tanıdım seni... Senin doğumunda ben vardım!

Umut, kadının aklından şüphe eder. Yine de kadını kırmak istemediğinden onunla konuşmaya devam eder.

UMUT - Yaaa... Öyle mi teyzeciğim. Adın ne senin?

ZEHRA - Seni istemediler. Sonra çok uzaklara götürdüler.

Umut gülümser. Çok yorgundur ve Zehra nineyi dinleyecek enerjisi yoktur.

UMUT - Benim şimdi gitmem lazım, sonra yine gelirim.

44. ALMA'NIN EVİ/MUTFAK**Umut, Alma, Kiraz nine, Ağâh dede**

Alma, Kiraz ve Ağâh mutfakta oturmaktadır. Alma'nın elinde bir yazma vardır, onu oyalamaktadır. Umut'un ayak seslerini duyunca kapıya doğru bakarlar. Umut, mutfağın kapısından başını uzatır.

UMUT - Ben geldim!

AGÂH - Aaa!

KİRAZ - Hoş geldin kızım.

Alma koşar ve Umut'un boynuna sarılır.

UMUT - Ne kadar özlemişsiniz yaa! Ben de özledim valla! Ooo! Mis gibi kokuyo içerisi...

Alma'nın yeni pişirdiği sarmalardan bir tane alır.

UMUT - İyi ki gidememişim yaa...

AGÂH - Neden gidemedin?

UMUT - Boş ver dede. Siz n'aptınız?

AGÂH - Alma yemek falan yaptı işte.

UMUT - Bütün yorgunluğum dindi vallahi. Bir tane daha alabilir miyim?

Umut, sarmalardan yemek istemektedir. Alma gülümser, başıyla onaylar.

KİRAZ - Tabağa koy da ye kızım bol bol.

Umut, raftan bir tane tabak alır.

UMUT - Gelirken bir ninecikle karşılaştım çok tatlı. Evi tamirciden önce. Eşikte yün eğiriyordu.

KİRAZ - Zehra!

AGÂH - N'oldu ki?

UMUT - Hiii beni birine benzetti de.

KİRAZ - Köyün ebesi o.

UMUT - Yaa? Doğumunu gördüm, dedi.

Alma, biraz önceki neşesini kaybeder, odadan çıkar.

UMUT - Ben de gidip üstümü değiştireyim yaa.

45. ALMA'NIN EVİ/HOL

İ/GÜNDÜZ

Umut

Alma'nın odasından ağlama sesleri gelmektedir. Umut odanın kapısının önünden geçerken sesleri duyar. Kapıyı alar.

UMUT - Alma?

İçeriden cevap duyamayınca kapıyı açar. İçeri girer.

Umut, Alma

Umut'un geldiğini gören Alma, toparlanmaya çalışır. Odasının perdeleri sımsıkı kapalıdır. Diğer odalara nazaran içeride kasvetli bir hava vardır. Oda tozludur, köşede bir bebek beşiği vardır. Umut, Alma'nın yanına, yatağa oturur.

UMUT - Ne güzel sesin varmış senin? Sadece ağlayınca mı duyacağız?

Alma, gözyaşlarını siler, gülümser. Umut, Alma'nın karnına dokunur.

UMUT - Hem sen ağlarsan bebişin de üzülür.

Alma, Umut'un karnına dokunmasından rahatsız olur, birden bire ayağa kalkar.

UMUT - Peki, belki yalnız kalmak istersin. Ben de biraz dinleneceğim.

Umut odadan çıkar. Alma'nın bebeği dışarıdan çok rahat görülecek biçimde annesinin karnında döner.

Umut, Alma, Kiraz nine, Ağâh dede, Aycan

Umut, Alma, Kiraz nine ve Ağâh dede, akşam yemeği yedikleri esnada kapı çalınır.

AGÂH - Geel! Açık kapı!

Kapıdaki hortlak kılığına girmiş Aycan'dır. Yüzü beyaza boyanmıştır. Üzerinde çarşaf vardır. Onu ilk gören Umut olur. Boş bulunur, korkar. Lokması boğazına takılır. Öksürmeye başlar. Kiraz ona su verir. Alma arkasına döner, Aycan'ı görür. Sinirlenir, ayağa kalkar. Aycan'ın sırtına iki üç defa vurur. Ağâh ikisine de bağırır.

AGÂH - N'oluyor orada?

AYCAN - Tamam, tamam, vurma! Şaka yaptım.

Başındaki çarşafı çıkarır.

AYCAN - Ben Aycan, Osman'ın kızıyım.

UMUT - Muhtarın mı?

AYCAN - Evet. Resmen dayak yedim.

KİRAZ - Biz alıştık da, Umut korktu.

AGÂH - Koskoca kızsın be yavrum.

AYCAN - Neyse... Yemeğinizi yiysin de bize gidelim.

KİRAZ - Ben yatarım birazdan, kızları bilmem.

Aycan, Alma'yı dürter.

AYCAN - Gelsenize kız!

KİRAZ - Hadi kızım, gidin azıcık.

Alma'nın canı gitmeyi pek istememektedir. Ninesi gitmelerini isteyince, omzunu silker.

AYCAN - Babam, sıkılmıştır Umut, dedi. Alma gelmese de olur.

UMUT - Olur mu canım? Ben gelirsem, Alma da gelir. Madem davet edildik, geliriz.

48. MUHTARIN EVİ

İÇ/AKŞAM

Umut, Alma, Aycan, Zeynep, Fatma, 1. misafir, 2. misafir, 3. misafir, çocuk, köylüler

Ev oldukça kalabalıktır. Hemen hemen herkes yerde oturmaktadır. Muhtarın annesi Zeynep sırtını duvara dayamış, çocuklara masal anlatmaktadır. Umut, Alma ve Aycan odaya girdiğinde nine masalın son cümlesini söyler.

ZEYNEP - Gelmeyin kızlar gelmeyin. Kanım bulaşır, beni yiyen kurtlar size ulaşır.

Ninenin etrafında oturan çocuklar masalın etkisiyle ürperip birbirlerine sokulurlar. Muhtarın karısı Fatma, Umut ve Alma'nın içeri girdiğini görünce onları selamlar.

FATMA - Hoş geldiniz kızlar!

UMUT - Hoş bulduk.

FATMA - Ben Aycan'ın annesiyim.

Aycan'a döner.

FATMA - Kız o suratının hali ne? Öyle mi gezdin köyün içinde?

AYCAN - Ne var anne? N'olmuş? Ne güzel eğlendik işte.

FATMA - Çabuk git yıka! Başkaları torun bakar, biz de kazık kadar kızı büyütüyoruz.

Aycan yüzünü yıkamak üzere mutfağa gider.

FATMA - Eee kızlar, nasılsınız?

UMUT - Nasıl olalım? Ben pek iyi değilim iki gündür.

FATMA - Hayrola?

UMUT - Dün arabam yolda kaldı. Bugün de köye gitmeye çalışırken yolda taciz ettiler.

ZEYNEP - Ne?

UMUT - Yaa çok büyük bir olay değil de, sözlü olarak...

ZEYNEP - Kabahat sende ama kızım.. O kadar yol kız başına gelinir mi?

UMUT - Ne bileyim? İnsan herkesi kendi gibi sanıyor.

FATMA - Yarın mı gideceksin köyüne.

UMUT - Umarım.

Aycan elinde küçük bir havluyla döner.

AYCAN - Eee? Rahat mısın Almalarda? Alma biraz sessizdir.

Kıs kıs güler.

FATMA - Aycaaan...

AYCAN - Ne var anne? Alma kızmaz ki bana. Değil mi kız?

ZEYNEP - Rahattır canım, neden olmasın?

UMUT - Rahatım da. Uyku sorunum var biraz, ondan uyuyamadım.

1.MİSAFİR - Uyku sorunu bende de var. Köye gelen yabancılarda oluyor galiba.

UMUT - Yooo... Benim çocukluğumdan beri vardır bu sorun.

1.MİSAFİR - Hiç ses falan duydun mu gece?

UMUT - Duymadım.

1.MİSAFİR - Ben ilk geldiğimde sesleri çakal uluması sanırdım. Sonra kocam bana onların kadın çığlığı olduğunu söyledi.

AYCAN - Ay abla... Kocan seni kandırmış belli ki...

Birkaç kadın kendi arasında fısıldaşıp gülüşür.

2.MİSAFİR - Alay etmeyin kadınla. Haklı. Ben bu köyde doğdum, ama ben de yaşadım anlattıklarının. Bunun yabancı olmakla bir alakası yok. Bir bela dadanınca insanın başına, kovamıyorsun.

3.MİSAFİR - Ben de en büyük sıkıntıyı oğlum doğduktan sonra yaşadım. Yürümeyi öğrendiğinden beri geceleri uykusunda gezer. Konuşmaya başladığından beri "Anne beni çağırıyorlar." der durur.

Herkes gerilir.

UMUT - Bir doktora gitmeyi düşündünüz mü?

3.MİSAFİR - Bu dert dermansız kardeş. Başa gelen çekilecek.

ÇOCUK - Anne yaa gidelim.

Annesinin dizinde yatmakta olan çocuk eve gitmek istemektedir.

3.MİSAFİR - Uykusu geldi.

ZEYNEP - Bir de ondan bahsediyoruz ya şimdi, canı sıkıldı.

3.MİSAFİR - Tamam anneciğim, gideceğiz.

Misafirlerden bir kısmı kalkar, çocuk ve annesiyle birlikte evden ayrılır. Bir kısmı da biraz daha oturmak üzere yerlerine geçerler.

FATMA - Eee... N'apacaksın işte? Türlü türlü dert var.

UMUT - Haklısınız ama bir doktora götürseler iyi olacak. Çocuk okula da gidiyordur muhtemelen. Yanında konuşmak ne kadar doğru onu da bilmiyorum.

ZEYNEP - Sen de Pazarköylüsün hee...

UMUT - Evet, teyzeciğim. Uzun zamandır gitmedim, özledim de. En son bayramda falan gitmişimdir herhalde çocukken.

ZEYNEP - Eskiden Pazarköylüleri çok uğrardı buraya. Şimdi öyle değil. Gidiş geliş yok aramızda.

Tam o esnada elektrikler kesilir. Evdekiler hep bir ağızdan söylenirler.

KÖYLÜLER - Haydaaa!

FATMA - Oldu mu şimdi?

AYCAN - Üç gün gelmez artık.

UMUT - E n'apçaz?

Umut, Alma, Aycan, Zeynep, Fatma, 4. misafir, köylüler

Aycan ve Fatma, evlerindeki el feneri, gaz lambası gibi ışık kaynaklarından misafirlerine verirler. Fatma, aralarında en yaşlı olana sorar.

FATMA - Sen aldın mı abla?

4.MİSAFİR - Ben Almalarla yürürüm. Şurası değil mi zaten?

FATMA - Tamam. Seslen de karşılasınlar seni.

4.MİSAFİR - Oldu.

FATMA - Ne güzel de sohbet ediyorduk yaa...

UMUT - Geç olmuştu saat zaten. Sonra yine görüşürüz.

FATMA - Bastığınız yere dikkat edin.

UMUT - Oldu Fatma abla, çok sağ ol.

AYCAN - Hadi iyi akşamlar, kızlar.

UMUT - Görüşürüz.

Umut, Alma, 4. misafir, köylüler

Geceleri tam anlamıyla aydınlanmayan köy, elektriklerin kesilmesiyle birlikte iyice karanlık bir hal almıştır. Köylüler gaz lambaları ve el fenerleriyle yollarını bulmaya çalışırlar. Umut ve Alma, 4. Misafiri evine bırakırlar.

UMUT - Burası mı?

4.MİSAFİR - Evet. İyi akşamlar size.

UMUT - İyi akşamlar.

Almalara giden dar sokağa saparlar. Şimdi sadece ikisi vardır. Alma, elindeki gaz lambasıyla tarihten çıkıp gelen bir kahramanı andırmaktadır. Umut, Alma'nın koluna girer. Ona adımlarını uydurur.

UMUT - Uuu! Ellerin buz gibi olmuş. Akşamları serin oluyor burası, bir şeyler al üstüne. Dikkat etmiyorsun kendine hiç. Sanki hamile değilsin. Benden de güçlüsün vallahi. Geçen nasıl attın valizimi içeri? Bir de ağlayıp kendini üzüyorsun. Fark ettim, ebe kadından bahsedince üzüldün sen. Doğumdan mı korkuyorsun?

Alma, Umut'un sorularına ve yorumlarına hiçbir tepki vermez. Umut adeta bir duvarla konuşmaktadır.

UMUT - Bugün de sen biraz açıl diye geldim Aslında buraya, ama sıcakkanlı insanlarmış. Acaba benim köyüm de böyle mi? İnsan bu zamana kadar gelmediğine pişman oluyor.

Umut bu monologu daha fazla sürdüremeyeceğini bildiğinden susar. Sadece ayaklarının taşlı yolda bıraktığı ses duyulmaktadır. Almaların evine kadar yürürler.

51. ALMA'NIN EVİ/HOL

İÇ/AKŞAM

Umut, Alma

Eve vardıklarında herkes yatmıştır. Alma elindeki lambayı holdeki duvara asar. Ortam aydınlanır. Umut sessizce konuşur.

UMUT - Uyumuşlar... Hadi ben de yatıyorum. Sabah görüşürüz.

Umut neredeyse parmak uçlarına basarak odasına geçer.

52. RÜYA/ALMA'NIN EVİ/UMUT'UN ODASI

İÇ/AKŞAM

Umut

Umut tam manasıyla dalamadığı uykusundan duyduğu gürültüler sebebiyle uyanır, yataktan kalkar. Yatağın yanında dikilir, ne yapacağını bilmemektedir.

53. RÜYA/ALMA'NIN EVİ/HOL

İÇ/AKŞAM

Umut

Elektrik kesik olduğu için, içerisi karanlıktır. Umut, gaz lambasının loş ışığına, seslerin ve çığlıkların geldiği odaya doğru gider.

Umut, Alma, Kiraz nine, Zehra nine

Kiraz ve Zehra, Alma'nın doğumunu gerçekleştirmeye çalışmaktadırlar. Doğum zor olacağına benzemektedir. Uzun uğraşlar sonunda Alma'nın, bebeği karnından değil de ağzından çıkaracağı anlaşılır. Alma midesi bulanıyormuş gibi öğürmektedir. Alma'nın boynu kalınlaşır, bebek boğazına doğru ilerler. Alma, nefes almada güçlük çekmeye başlar. En sonunda bebeğin başı Alma'nın ağzında görünür. Genç kadın bebeği biraz zorlanarak ağzından çıkartır. Bebeğin göbek bağı ve Alma'nın dili birbirine bağlıdır. Göbek bağı kesilirse, Alma'nın dili de kesilecektir. Bebek Zehra ninenin avuçlarında ağlamaya başlar. Normal bebeklere nazaran biraz daha küçüktür. Zehra nine Umut'a döner.

ZEHRA - Ne duruyorsun? Kessene!

Zehra, Umut'tan bebeğin göbek bağını kesmesini istemektedir. Umut şaşkınlık içinde donup kalır.

Umut

Umut sanki suyun içinden çıkmışçasına yatakta doğrulur. Aynı anda ciğerlerini havayla doldurur. Sabah olmuştur. Pencereden gelen ışığa bakar, gözleri kamaşır.

Umut, Alma, Kiraz nine, Ağâh dede

Umut mutfağa girdiğinde Alma'nın kahvaltı hazırlamakta olduğunu görür. Ağâh yerde, sofranın başında oturmaktadır. Kiraz ocağın başında koyun kellesi pişirmektedir.

UMUT - Günaydın.

Kellenin kötü kokusunu alır ve tencereye yenaşır.

UMUT - Ne pişiyor?

Yüzünü buruşturur.

KİRAZ - Sabah komşu getirdi. Öğlene anca pişer.

Kiraz, Umut'un yüzünü dikkatlice inceler.

KİRAZ - Senin adın...

AGÂH - Umut, hanım, Umut! Üç gündür öğrenemedin. Sokulsana kızım sofraya.

UMUT - Sağ olun. Şimdi canım istemiyor. Midemi üşüttüm herhalde.

57. ALMA'NIN EVİ/UMUT'UN ODASI

İÇ/GÜNDÜZ

Umut

Umut, odasına girer. Sırt çantasından ses kayıt cihazını çıkararak cebine koyar. Odadan çıkar.

58. BAKKAL

DIŞ/GÜNDÜZ

Umut

Umut bakkaldan bir paket kremalı bisküvi alır. Bisküviden bir ısırık aldığı anda onun bozuk olduğunu fark eder. Yüzünü ekşitir. Etrafına bakar, çöp yoktur. Evlerden birinin önüne, duvarın kenarına paketi bırakır. Daha sonra paketi buraya koymaktan vazgeçer. Etrafta çöp aramaya başlar. Elinde paket Cumbalı evleri, köyün tarihi dokusunu tekrar keşfeder. Biraz yürüdükçe ileride Zehra ninenin evinin önünde bir kalabalık olduğunu fark eder. Elindeki bisküvi paketini kot pantolonunun cebine zorlukla sıkıştırarak kalabalığın olduğu yere doğru ilerler.

59. ZEHRA'NIN EVİ

DIŞ/GÜNDÜZ

Umut, Zehra'nın torunu Nihal, köylüler

UMUT - Merhaba.

NİHAL - Merhaba.

UMUT - Ben Zehra nineyle konuşmaya gelmiştim ama...

NİHAL - Ninem dün gece vefat etti.

Umut Aslında kendisi için üzülür.

UMUT - Hay Allah! Yani, başınız sağ olsun.

NİHAL - Sağ olun. Geçin isterseniz.

UMUT - Yok, geçmeyeceğim. Sağ olun.

NİHAL - Peki.

O sırada kapının önüne içeridekilerden başka köylüler de gelir.

KÖYLÜLER - Başın sağ olsun kızım.

NİHAL - Dostlar sağ olsun.

Umut bu kalabalık arasında daha fazla durmayarak oradan ayrılır.

60. TAMİRCİNİN EVİ

DIŞ/GÜNDÜZ

Umut, Suna

Umut, arabasının durumunu öğrenmek için İzzet'in evine gelir. O sırada Suna bahçededir. Elleri çamurludur. Bahçe kapısının ardından Umut'u görür.

SUNA - Gel gel!

Umut bahçeye girer.

UMUT - Kolay gelsin. N'aptı İzzet bey?

SUNA - Hasta hala.

UMUT - Nesi var ki kaç gündür?

SUNA - Bilsem...

UMUT - Arabayla da ilgilenemedi...

SUNA - Başını kaldıracak hali yok.

UMUT - Peki, sağ ol.

61. ALMA'NIN EVİ/MUTFAK

İÇ/GÜNDÜZ

Umut, Alma, Kiraz nine, Ağâh dede

Zehra ninenin selası verilmektedir. Elektrikler halen kesiktir. Ses, evin mutfak penceresinden görünen minareden hoparlörsüz duyulabilmektedir. Umut dışarı bakmakta, selayı dinlemektedir.

UMUT - Bugün de yapamadı İzzet arabayı.

AGÂH - N'olmuş yapamamışsa? Ne güzel kalıyoruz işte. Sıkıldın mı bizden yoksa?

UMUT - Yok canım daha neler?

AGÂH - Eee?

KİRAZ - Hadi sofraya gel de, hava kararmadan yiyelim.

Umut, tencerenin başına gider ve tabaklardan birine yemek koyar.

62. ZEHRA'NIN EVİ

İÇ/AKŞAM

Umut, Alma, Kiraz nine, Nihal, küçük kız, kadınlar

Umut'un elindeki tabağı küçük bir kıza verdiği görülür. Tabakta helva vardır. Zehra ninenin ölümünün ardından evinde Kur'an-ı Kerim okunmaktadır. Alma ve Kiraz nine Umut'u da yanlarına alarak Zehra'nın evine gitmişlerdir. Umut, mutfakta genç kadınlara yardım etmektedir. Herkesin başı örtülüdür. Umut yazmasını emaneten bağlamıştır. Evin loş ışığı altında ölünün arkasından kıpırdayan dudakları izler. Bir kadın Rahman suresini yüksek sesle okurken, diğerleri fısıltıyla cüzlerden takip ederler. Bu sesler Umut için sinir bozucu bir hal alır. Umut, derin derin iç geçirir. Ayetlerden biri tüm kadınlar tarafından hep bir ağızdan tekrarlanır.

KADINLAR - Febieyyi ala i rabbiküma tükezziban...

Mukabele bittikten sonra Zehra ninenin torunu Nihal gelenlere gülsuyu ikram eder, arkasından herkese az evvel tabaklara servis edilen helva dağıtılır. Umut küçük kızla göz göze gelerek ona göz kırpar, çocuk Umut'a hiçbir tepki vermez.

63. ZEHRA'NIN EVİ

DIŞ/AKŞAM

Umut, Alma, Kiraz nine, Nihal, köylüler

Nihal, mukabeleye gelenleri uğurlamaktadır. Umut ayakkabısını giyerken onun yanına yanaşır. Tavrından anlaşıldığı kadarıyla Umut'un etrafta olmasından rahatsızdır.

NİHAL - Sen niye geziniyorsun buralarda?

UMUT - Gündüz konuşamadık, başsağlığı dilemek istedim.

NİHAL - Onu demiyorum zaten. Gündüz n'apıyordun?

UMUT - Bir gün öncesinde Zehra nineyle konuşuyorduk, yarım kaldı.

Kiraz nine uzaktan Umut'a seslenir.

KİRAZ - Umuut! Hadi kızım!

Umut kendisini beklemekte olan Kiraz ve Alma'nın yanına gider. Alma Nihal'e kızgın bir şekilde bakar.

64. KÖY YOLU

DIŞ/AKŞAM

Umut, Alma, Kiraz nine, Sırma

Umut, Alma ve Kiraz evlerine yürürlerken, Umut'u genç bir kadın durdurur.

SIRMA - Hey!

Hepsi dönüp bakar. Kadının kendilerine yetişmesini beklerler.

SIRMA - Hiç bakmıyorsun Kiraz nine.

KİRAZ - Ne bakacakmışım?

SIRMA - İsmail'in torunu ben.

KİRAZ - Hee kızım, karanlıkta tanımadım.

SIRMA - Kesin ondandır. N'apıyorsunuz?

Umut'a döner.

SIRMA - Geçen gün seni muhtarın evinde gördüm, bugün de Nihallerde. İyice buralı oldun.

UMUT - Gideceğim yaa.

SIRMA - Gitme kız, dedeme senden bahsettim.

UMUT - Niye?

SIRMA - Gündüz Zehra nineye gidiyordun. Dün de konuşuyordun yarım kaldı. Bir de dedemle konuş istersen.

KİRAZ - Hadi yolumuzdan alıkoyma bizi. Gece gece.

Kiraz ve Alma'nın adımları sıklaşır. Umut onlara ayak uydurur. Sırma arkalarından seslenir.

SIRMA - Adım Sırma, Umut! Evimizi kime sorsan gösterir.

65. ALMA'NIN EVİ/MUTFAK

İÇ/AKŞAM

Umut, Alma, Kiraz nine, Ağâh dede

Umut yere oturmuş Kiraz ninenin tespihiyle oynamaktadır. Ağâh dede sorar.

AGÂH - Canın mı sıkıldı?

UMUT - Yooo...

AGÂH - Gençken benim de canım çabuk sıkılırdı. Serserilik eder, babamı kızdırırdım.

UMUT - Sizi hiç öyle hayal edemiyorum.

AGÂH - Biz de yaşlı doğmadık ya...

UMUT - Yani serserilik ederken...

AGÂH - Neyse... Bir gece koyunlardan dönüyorum. İstiyorum ki koyunları bırakayım, bir an önce hovardalığa gideyim.

UMUT - Bir dakika...

Umut odaya ses kayıt cihazıyla gelir.

KİRAZ - Çok geç yatmayın ben yatmaya gidiyorum.

AGÂH - Tamam, hanım...

Kiraz odadan çıkar.

UMUT - Eee ne diyorduk?

AGÂH - Ne diyorduk?

UMUT - Ben sesinizi kaydetmek istiyorum. Bir sakıncası var mı?

AGÂH - Yooo...

UMUT - Koyunlardan geldiğinizi anlatıyordunuz.

AGÂH - Heh! Geliyorum. Koyunlar kendiliklerinden durdular. Baktım köpek de ulumaya başladı. Bir de ne göreyim? Karşımda ulu çınarın üstünde on yedi tane genç kadın!

UMUT - A a!

AGÂH - Evet. Boyları öyle uzamış, öyle uzamış ki, dizleri yere değıyor çınarın dallarından. Ölü insan bedeni öyle olur. Kendini salar.

UMUT - Eee? Sonra?

AGÂH - Sonrası mı var kızım? Sabah oldu, gömdük hepsini. O çınarı da kestik, yaktık.

UMUT - İlginçmiş.

AGÂH - Rivayete göre o çınarın yandığı tüm ocaklar birer birer söndü. Yani başımıza gelen bazı belalar buna yoruldu sonra.

UMUT - E peki niye olmuş bu olay? İntihar mıymış?

AGÂH - Bilmiyorum ama bak kaç yaşına geldim, bir daha o yola adımımı atmam.

Tüyelerinin ürperdiğini göstermek için kollarını Umut'a uzatır. Bir eliyle diğer kolunu sıvazlar. Kiraz nine içeriden seslenir.

KİRAZ - Yatın artık! Uyutmadın çocuğı!

AGÂH - Ağız tadıyla sohbet ettirmez. Hadi kızım ben yatıyorum. Allah rahatlık versin.

Agâh dede, Umut'un geldiğı ilk akşam yaptığı gibi doğruca odasına süzülür. Umut, mutfak çeşmesini açar, bir bardak su içer. Gaz lambasının loş ışığında, penceredeki yansımalarını görünce irkilir. Perdeyi çeker. Biraz sonra içeriden Agâh

dedenin horultuları gelmeye başlar. Umut, az önceki hikayenin etkisinde karanlık mutfakta yapayalnız kalır.

66. ALMA'NIN EVİ/ALMA'NIN ODASI

İÇ/AKŞAM

Umut, Alma, Kiraz nine

Umut dışarıdaki tuvalete onunla gelmesi için Alma'yı uyandırmaya çalışır. Onu sessizce dürter.

UMUT - Almaa! Almaa!

Kiraz nine elini Umut'un omzuna koyar. Umut korkar.

KİRAZ - Görmüyor musun? Uyanmıyor işte! Ben götüreyim seni.

Eline gaz lambasını alır. O önde, Umut arkada evin kapısına doğru giderler. O esnada Umut'un yanındaki Kiraz'dan başka bir Kiraz'ın Ağâh dedenin odasında yattığı görülür, ama Umut bunu fark etmez. Tahta kapı gıcırıtıyla açılır.

67. ALMA'NIN EVİ/TUVALET

DIŞ/AKŞAM

Umut, Kiraz nine

Kiraz nine elinde lambayla önden ilerler. Evin merdivenlerini inerler. Avluda birkaç adım gidip tuvalet kapısının önünde dururlar.

UMUT - Sen girecek misin?

KİRAZ - Yok.

Umut tuvalete girer. O içerideyken Kiraz nine sanki hipnotize olmuş gibi direkt ve seri hareketlerle tuvaletin önünden ayrılıp bahçeye doğru ilerler. Umut ışığın hareketinden Kiraz ninenin oradan ayrıldığını fark eder. İçeriden seslenir.

UMUT - Nine beklesene! Nereye?

Apar topar tuvaletten çıkan Umut karanlıkta kalır. Yolunu zar zor bularak eve doğru ilerler.

68. ALMA'NIN EVİ/HOL**İÇ/AKŞAM****Umut, Kiraz nine, Ağâh dede**

Agâh dedenin odasının kapısı aralıktır. Holü duvardaki lamba aydınlatmaktadır. Umut kendi odasına yürürken, Kiraz ninenin odada yatmakta olduğunu görür. Kendi kendine güler.

UMUT - Dalmış bile...

69. ALMA'NIN EVİ/MUTFAK**İÇ/GÜNDÜZ****Umut, Alma, Kiraz nine, Ağâh dede**

Sabahleyin sofrada kahvaltı edilmektedir. Umut esprili bir şekilde Alma'ya laf atar.

UMUT - Dün kaldıramadık seni. Kiraz nine beni tuvalete götürdü. Sonra o da bıraktı geldi. Hemen de uyumuş.

Alma, Kiraz nineye bakar. İki göz göze gelirler. Umut bunu fark etmez.

UMUT - Ben bugün şeye gideceğim, dün akşam bir kız bizi yolda durdurdu ya neydi adı?

Kiraz nine düşünmeye başlar.

KİRAZ - Valla kızım bilmem ki...

UMUT - Heh! Sırma Sırma! Sırmalara gideceğim dün akşam çağırdı ya beni. Dedesi bir şeyler anlatacakmış.

AGÂH - Git bakalım ne anlatacak. Benden de selam söylersin.

70. SIRMA'NIN EVİ**İÇ/GÜNDÜZ****Umut, Sırma, İsmail dede, Emine nine**

Umut çekingen bir tavırla oturma odasına girer. İsmail dede pencerenin önünde oturmakta, çay içmektedir. Umut gelince divana uzattığı bacaklarını toparlar.

UMUT - Merhabalar!

İSMAİL - Hoş geldin yavrum, geç otur.

UMUT - Hoş bulduk. Nasılsınız?

İSMAİL - İyiyiz kızım, sen nasılsın?

UMUT - Teşekkür ederim.

EMİNE - Gel kızım böyle otur.

İSMAİL - Gel, gel yanıma gel.

Ufak bir sessizlik olur.

UMUT - Sırma dün akşam çağırınca gelmek istedim.

SIRMA - İyi yapmışsın.

İSMAİL - Elindekiler ne?

UMUT - Kameram falan var.

Sırma, Umut'a döner.

SIRMA - Çay iç.

UMUT - Olur, olabilir.

İSMAİL - Eee? Ağâh nasıl?

UMUT - İyi.

İSMAİL - Yaşlanınca böyle işte... Kahveye bile çıkamıyor insan.

UMUT - O da evde.

İSMAİL - Görüşürüz bakalım. Sen ne soracaktın bana?

UMUT - Ya ben Aslında pek bir şey sormayacağım. Siz anlatacaksınız.

SIRMA - Ben dedim dün akşam Umut Hanım'a, dedemin de anlatacak çok güzel hikayeleri vardır diye. O Zehra nineyle konuşmak istemiş.

İsmail dede güler.

İSMAİL - O rahmetlik olunca benimle görüşmeye karar verdin öyle mi?

UMUT - Öyle demeyelim de...

İsmail dedenin söylediklerinden sonra odadaki herkes gülmeye başlar.

UMUT - Ya ben Aslında görüntü kaydı almak istiyorum, mümkün mü?

İSMAİL - Ünlü mü olacağız?

UMUT - Yok, ama bir gün yayınlanacak olursa sizin imzanızı alırım.

İSMAİL - Bakalım ben ünlü olunca imzama verir miyim?

İsmail dedenin sözleri yine ortamı yumuşatır.

UMUT - Şimdi ben birkaç soru soracağım, ama bunlara bağlı kalmak zorunda değiliz. Siz aklınıza geldikçe anlatın.

İSMAİL - Tamam.

Umut kamerasını ve ses kayıt cihazını hazırladıktan sonra çekime başlar.

UMUT - Kayda başlıyorum. 25 Haziran 2017, Saklıköy, İsmail Özel'le görüşme.

İsmail divanda duran ses kayıt cihazını merak eder.

İSMAİL - Ne bu?

UMUT - Ses kaydı için... Evet... Öncelikle nerede doğduğunuzla başlayalım İsmail Bey.

İSMAİL - Bu köyde doğdum. Bir süre şehre çalışmaya gittim, ama özledim, yapamadım. Askerden sonra Emine'yle evlendik. Şimdi de böyleyiz işte.

UMUT - Ne iş yaparsınız?

İSMAİL - İnşaatçiyim, duvar ustası, ama bu köydeki binalar sağlamdır. Temelleri bizden öncekiler atmıştı. Bazılarını yıkıyorduk. Ertesi gün uyandıığımızda hiç yıkılmamış gibi

karşımızda buluyorduk onları. Bir gün sabaha kadar uyumamayı denedim, yapamadım. İstiyordum ki binaları eski haline sokan ne göreyim. Şansım varmış ki görmemişim. Görenler birer birer delirdiler. Sonra bu köyü terk etmek istedim. Köy bir şekilde bizi içine çekiyordu.

Anlattıkça gözünde birtakım olaylar canlanır gibi olur. Gözleri sabit bir noktaya dalar.

UMUT - Görenler kim İsmail Bey?

İSMAİL - ...

UMUT - İsmail Bey?

İSMAİL - ...

UMUT - Yani tüm bu binalar... Siz buraya geldiğinizde burada mıydı?

İsmail dede sessiz kalır, Umut'a cevap vermez.

71. ALMA'NIN EVİ/UMUT'UN ODASI

İÇ/GECE

Umut

İçerisi karanlıktır hiçbir ışık kaynağı yoktur. Umut arkadaşı Emre'ye bir video günlüğü hazırlamak ister. Elektrik kesik olduğu için kameranın gece görüş modunu açar, bu şekilde kendini çekmeye başlar.

UMUT - Emreee! N'aber? Tipime bak yaa... Ne kadar korkuncum! Yeşil yeşil... Ama şahane bi şeymiş bu yaa... Şarjımın bitmesini istemiyorum, ama seninle konuşmayı da gerçekten özledim. Telefonum çekmediği için arayamıyorum. Seninle dedikodu yapamıyorum... Okulu bile özledim gerçekten. Arabam birkaç gün önce arızalandı. Bir gece için geldiğim köyde şu an... şu an tam dört gündür kalıyorum! İşin tuhaf yanı sıkılmadım. Stockholm sendromu gibi bir şey oldu bende. Arabam bozuldu, (güler) tamirci de bozuldu. Bu köye çakıldım... Herkesin deli olduğunu düşünüyorum. Korkma, ev sahipleri cenaze evine gittiler. Evet... Beni doğurttuğunu

iddia eden iki yüz yaşında bir nine öldü.
Herkes orada.

Kapı sertçe çalınır.

UMUT - Almaaa!

Kapı bu defa melodik bir biçimde çalınır. Umut elindeki kamerayı bırakmamıştır. Sırtını odanın kapalı kapısına dayar. Dışarıdan Aycan'ın sesini duyar.

AYCAN - Umuuut!

Umut derin bir nefes alır.

UMUT - Geri zekalı...

72. ALMA'NIN EVİ/HOL

İÇ/AKŞAM

Umut, Aycan

Holün ucundaki dış kapı açıktır. Aycan elinde bir fenerle beklemektedir. Feneri yüzünün altından tuttuğu için korkutucu bir görünüme sahiptir. Umut odadan çıkınca bu manzarayla karşılaşır ve irkilir.

UMUT - Hi! Aycan yaa...

AYCAN - Hahaha!

UMUT - Ne kadar seviyorsun böyle şeyleri.

AYCAN - N'apayım? Eğlence işte. Bizimkilerle toplandık. Gelsene.

UMUT - Gelemem şimdi. Ayrıca sinir oldum sana, gelmeyeceğim.

AYCAN - Hadi yaa... Aaa o ne?

UMUT - Kamera...

AYCAN - Bi bakabilir miyim?

Aycan kamerayı alıp avluya kaçar.

AYCAN - Aaa ne güzel!

UMUT - Aycan getirir misin? Aycan! Emanet o bana yaa...

Umut, Aycan

Umut ve Aycan köy yolunda yürümektedirler. Aycan elindeki kamerayı hala bırakmamıştır. Neşeli bir tavır içerisinde elindeki fenerin ışığıyla oynaya oynaya yürür. Umut konuşurken sanki onu sorguluyormuş gibi ışığı onun yüzüne tutar.

UMUT - İnsancıklar eve gelip beni göremeyince merak ederler. Ben döneyim yaa...

Umut yolun ortasında durur. Aycan kolundan tutar.

AYCAN - Saçmalama. Geldin geleli tıkkılısın orada. Biraz gez istiyorum. Onlar yatsıdan önce dönmez zaten.

UMUT - Senin arkadaşların nerede?

AYCAN - Kimler?

UMUT - E toplandık dedin ya.

AYCAN - Şaka yaptım yaa... Sana özel gezi planladım.

UMUT - Gece vakti nereye gideceğiz?

AYCAN - Mezarlara götüreceğim seni.

UMUT - Ne?

AYCAN - Bak şu tepede kaya mezarları var. Onlara gideceğiz.

UMUT - Gündüz gideriz.

AYCAN - Gündüz babam bir ton laf söylüyor. Bir yere gidemeyiz.

UMUT - Merak ediyorum onları kaç gündür tamam da...

AYCAN - E ne güzel işte!

UMUT - Gündüz fotoğraf falan da çekerdik.

AYCAN - Ya Şimdi beraber gidelim, yarın da kendin gidersin.

74. KÖYÜN ÇIKIŐI

DIŞ/AKŞAM

Umut, Aycan

Aycan önde, Umut arkada köyün çıkışına kadar gelirler. Burası Karalar çıkıŐının tersi olan köyün diŐer çıkıŐıdır.

UMUT - Nerelere getirdin beni yaa?

AYCAN - Az ileride merdiven gibi bir Şey var.

UMUT - Yatsı da okunmuŐtur ayrıca. Şu elindeki kamerayı versene!

AYCAN - Al al! Yedik sanki! Mezarların içinde ne varsa. Sonra da bütün köy lanetlenmiŐ. Hööööö!

Umut'a dönüp onu korkutmaya çalışır. Umut artık Aycan'ın bu tavrından bıkmıŐtır.

UMUT - Açıkçası ben biraz korktum evde herkes gidince. Yoksa gelmezdim seninle de.

AYCAN - Mukabeleye niye gitmedin?

UMUT - Ne bileyim? Orada sıkılmıŐtım dün.

AYCAN - Kameranı açsana kızım.

UMUT - Bilmem, güzel çeker mi ki? Çok karanlık baksana...

75. KAYA MEZARI

DIŞ/AKŞAM

Umut, Aycan

Umut kamerayı gece görüş moduna alır.

UMUT - Aynı kapı gibi giriŐi yaa... Ben girmem, baştan söyleyeyim.

AYCAN - Korkak!

Umut kamerayla mağaranın dıŐını çekerken içeride birinin silueti belirir.

UMUT - O ne be!

AYCAN - Hahaha! Korkma kız! Baksana!

Siluet onlara doğru yaklaştıkça anlaşılır ki bu Alma'dır.

UMUT - Alma?

Alma ikisine de bakmadan hızla uzaklaşır.

AYCAN - Bak sen eve gelir, bulamaz, diyordun buradaymış manyak.

UMUT - Dur ben ona yetişeyim.

AYCAN - Yetişemezsin! Ayağın takılacak şimdi. Bırak. Tamam, ben de geliyorum.

76. KÖY YOLU

DIŞ/AKŞAM

Umut, Aycan

Aycan, Umut'a yetişmiştir. Beraber yürümektedirler.

AYCAN - Sapık yaa...

UMUT - Niye öyle dedin şimdi?

AYCAN - Arada gelip yatıyor mezarda. Biliyor musun? Dilsiz de değil bu domuzluğundan konuşmuyor, vallahi.

UMUT - Çok tuhaf davranıyorsun.

AYCAN - Neden?

UMUT - Bilmiyorum. Biraz kabasın. Hem nereden biliyorsun konuştuğunu?

AYCAN - Bilmiyorum. Ama kesin inattan susuyordur.

Bir süre sessizce ilerledikten sonra yol ayrımına gelirler.

AYCAN - Neyse... Gitmeden mutlaka görüşelim.

UMUT - İyi akşamlar.

AYCAN - İyi akşamlar!

Umut

Umut, içeri sessizce girer, kapıyı kapatır. Ev halkının uyuduğunu bildiği için parmak uçlarına basarak kendi odasına girer.

Umut

Umut rüyasında, Agâh dedenin anlattığı kadınların etkisindedir. On altı tane kadın Umut'un yatağının etrafını sarmışlardır. Hepsi çürümeye yüz tutmuştur. Agâh dedenin anlattığı gibi bedenleri deforme olmuş, ağaçta asılı kaldıkları için uzamıştır. Kadınlar, yatağın başında dans eder gibi bir sağa bir sola salınmaktadırlar. Sonra hepsi kenara çekilir. İçeri Alma girer. Alma hamile değildir. Bir ninni söylemeye başlar. Sonra Umut'un yatağını sallar. Yatak bir beşik gibi sallanır. Kadınlar da ritme uyarak sallanmaya devam ederler. Bu arada Alma, Umut'un yattığı çarşaflara onu sarar. Umut'un sarıldığı beyaz çarşaflar hem bir kundağı hem de bir kefeni andırmaktadır. Sonra içlerinden bir kadın Umut'un yüzünü örter. Ekran kararır.

Umut, Agâh dede

Sabah olduğunda Umut, evin sundurmasında Agâh dedenin tütün tabakasını görür. Çekingeni bir tavırla alır. İçinden bir kağıt, biraz da tütün alarak sarmaya çalışır, beceremez. O sırada Agâh dede içeriden çıkar. Umut, tütün tabakasını hemen aldığı yere koyar. Agâh dede tabakayı alır, bir sigara sarar, Umut'a verir. Kendi için de bir tane hazırlar. Umut, önce onunkini, sonra kendininkini yakar, mahcuptur.

UMUT - Kalktılar mı?

AGÂH - Yok. Çok erken daha, istersen uyandırırım.

UMUT - Yok canım, niye kalksınlar ki?

AGÂH - Sen de uyu biraz daha, burada taşa oturma.

UMUT - İeyim de, geçerim içeri.

AGÂH - ...

UMUT - Alma hiç okula gitti mi?

AGÂH - Neden sordun?

UMUT - Bilmem. Biraz erken evlendirmişsiniz gibi geldi de.

AGÂH - Evlendirmedik onu.

UMUT - Haa... Öyle mi?

AGÂH - Evli değil yani.

UMUT - ocuk?

Alma onlar konuşurken sundurmaya çıkar. Agâh onu birdenbire görünce konuyu değiştirme gereği duyar. Alma'ya döner.

AGÂH - Erkencisin bugün...

Sonra da Umut'la az öncekinden farklı bir konu üzerinden konuşmaya devam eder.

AGÂH - Gece deprem oldu fark ettin mi?

UMUT - Yooo.

AGÂH - Pek şiddetli olmadı. Yataktan kalkana kadar bitti. Biz de seni uyandırmadık.

UMUT - Ben korkarım depremden iyi ki kaldırmamışsınız. Hiç uyuyamazdım. Bayağı derin dalmışım.

AGÂH - Burada evler sağlam, bir şey olmaz da...

UMUT - İsmail dede de öyle söyledi.

AGÂH - Ne dedi İsmail?

Agâh dede Umut'un olduğu yöne döner. Bakışları donuk ve sabittir.

Umut, Alma, Kiraz nine, Ağâh dede

Ev halkı kahvaltı ederken dışarıdan Sırma seslenir.

SIRMA - Almaaa! Umuuut!

KİRAZ - Bu kız da dadandı.

Alma sofradan kalkar. Umut da arkasından gider.

Umut, Alma, Sırma

Umut ve Alma kapıdadır. Sırma birkaç basamak aşağıda avludadır.

SIRMA - Öğleden sonra kıra gideceğiz. Siz de gelsenize.

UMUT - Ben bugün gitmeyi düşünüyorum ama...

SIRMA - Sen duymadın galiba.

UMUT - Neyi?

SIRMA - İzzet ağabey hastaneye yatmış kasabaya. Kalır herhalde birkaç gün.

UMUT - Hadi yaa...

SIRMA - Öyle işte...

UMUT - Benim araba yine kaldı desene.

SIRMA - Geliyor musunuz?

UMUT - Bilmem ki.

SIRMA - Bence gelin. Hava çok güzel, yakın zaten.

Umut, Alma'ya bakar. Alma başıyla onaylar, ama yüzünde bir tepki yoktur.

SIRMA - Kız sen ona ne bakıyorsun? Sen geldin de bir iki insan yüzü gördü. Caminin orada buluşuyoruz. Hadi görüşürüz.

Umut, Sırma, köylü kız

Piknik alanına gidilmiştir. Çeşme, kızların piknik yaptığı yerden on, on beş metre ötededir. Umut ve Sırma çeşmeden testilere su doldurmaktadırlar.

SIRMA - Bak bu kaynaktan geliyor, tertemiz. Evdeki gibi değil tadı. Giderken götürelim.

UMUT - Olur.

SIRMA - Baksana tadına!

Umut eğilip sudan içer.

UMUT - Dediğin kadar var vallahi, harika.

SIRMA - Yaa...

UMUT - Sırma yaa bir şey soracağım. Alma'yı ne kadar süredir tanıyorsun?

SIRMA - Doğduğumdan beri neredeyse, n'oldu ki?

UMUT - Bilmem. Bazen tuhaf davranıyor da.

SIRMA - Bazen mi?

UMUT - Tamam, genelde...

SIRMA - Onlar ailecek bir tuhaftır.

UMUT - Nasıl ailecek?

SIRMA - Alma evlatlık.

UMUT - Bunda tuhaf olan ne var? Ben davranışlarından bahsediyorum.

SIRMA - Nereden geldiği belli değil yani. Bebeğinin kimden olduğu... Bu yüzden pek çıkmaz dışarı. Bayağıdır içine kapandı. Ama sen geldiğinden beri çok açıldı, insan içine çıktı.

Köylü kızlardan biri Sırma'ya gelmeleri için seslenir.

KÖYLÜ KIZ - Sırmaaa! Hadi!

SIRMA - Geldik geldik! Patlamayın!

83. BAKKAL DÜKKANI

İÇ/AKŞAM

Umut, Bakkal Hasan

Umut annesiyle bakkalın telefonundan konuşmaktadır. Her zaman dışarıda duran Hasan, bu defa içeride Umut'un görüşmesini dinlemektedir.

UMUT - Alo, heh anne, iki saattir açmayınca duymuyorsun sandım. N'aber? Ben de iyiyim. Araba hala tamirde, tamirci de hasta olmuş ona moralim bozuldu biraz. Buradan bir kamyon geçiyordu. Belki onunla giderim Pazarköy'e.

Hasan'ın suratına bakar. Hasan başıyla kamyonun geleceğini doğrular. Umut, Hasan'ın göğüslerine baktığını fark edince sinirlenir.

UMUT - Dur anneciğim, kapatmam lazım. Merak etme.

Telefonu kapattıktan sonra tezgahın arkasından çıkar. elindeki yirmi lirayı Hasan'ın suratına atar. Hasan arkasından hiçbir şey olmamış gibi seslenir.

HASAN - Fazla bu!

84. BAKKAL DÜKKANI

DIŞ/AKŞAMÜSTÜ

Umut, Bakkal Hasan, Muhtar Osman

Umut bakkaldan çıktıktan sonra bakkalın önünde Osman'la karşılaşır. Hasan'a sinirli olduğu için onu da görmezden gelir.

OSMAN - Umuut! Hayrola?

UMUT - Hasan'a sor.

Umut yanlarından geçer, gider. Osman Hasan'a döner:

OSMAN - N'oldu ki?

HASAN - Sorma yaa... Anasıyla fena kapıştılar. Hallolur inşallah kızın arabası da gider.

Umut, Alma

Umut avluya hırsla girer. Evin basamaklarında oturan Alma'yı görünce yanına oturur. Arkasındaki açık kapıya doğru bakar. İçeride kimse olup olmadığını anlamaya çalışır.

UMUT - Evde kimse var mı?

Alma başıyla olmadığını işaret eder.

UMUT - Hayret! Nereye gittiler?

Alma eliyle Ağâh'ın kahvehaneye gittiğini anlatmak için eliyle kahve fincanı, Kiraz'ın mukabeleye gittiğini anlatmak için de kitap şekli yapar.

UMUT - Ne kadar okudular ninenin arkasından arkadaş! Ölünce kıymete biniyorsun.

Alma gülümser.

UMUT - Bu köydeki çoğu insan pislik! Onların senin yerine konuşmalarına izin verme artık. Oldu mu?

Alma kafasını sallar.

UMUT - Keşke seni de buradan götürmek mümkün olsaydı.

Alma tebessüm eder.

UMUT - N'apalım? Ama dediğim gibi kendini bu köydekilere ezdirme. Bebişe de iyi bak.

Umut, Alma'nın omzuna dokunur. Kendi odasına geçmek üzere onun yanından ayrılır.

Umut

Umut kendi odasına geçerken Alma'nın odasının kapısı aralıktır. Odadaki bebek beşiğinin sallanmakta olduğu gürülür. Umut bunu fark etmez.

Umut

Umut yatağına uzanmıştır. Kır gezisinde çektiği fotoğraflardan başlayarak kameradaki tüm fotoğraflara bakar. Hiçbir fotoğrafta kendisi yoktur. Genelde başka insanları çekmiştir. İçlerinde birkaç tane de manzara ağırlıklı olanları vardır. En sonunda Emre'nin okulda çektiği birkaç komik fotoğrafı görür. Mutlu olur, biraz da duygulanır. Sonra kamerayı kapatıp çantaya koyar.

Umut, Alma, Osman

Umut'un son rüyası diğerlerine nazaran daha aydınlık bir renktedir. Atmosferde kurşuni renkler hakimdir. Umut rüyasında Alma'yla bir lunaparkta gezmektedir. Park neredeyse boştur. Oyuncaklarda da bir tuhaflık sezilmektedir. Sanki birçoğu yamuktur, yanlış hareket ediyordur. Başka bir parkta rastlayamadıkları kadar heyecan verici olanlar da vardır. Umut bir dönme dolaba biner. Yukarıdan Alma'yı izlemeye başlar. Osman Alma'nın yanına gelir, onun kolunu sertçe tutar. Etrafına bakar, birilerinin onu görüp görmediğini kontrol eder.

Umut, sarı gözlü adam, Osman

Umut dönme dolaptan indiğinde aşağıda Alma'yı ve Osman'ı göremez. Aynı zamanda artık bedeni küçülmüş dört yaşındaki haline dönmüştür. Sarı gözlü bir adam Umut'un elini tutar. Cebinden çıkardığı bir tomar parayı biletçiye verir. Biletçi Osman'dır. Gülümsediğinde dudaklarının arasından kurtçuklar dökülür.

Umut, sarı gözlü adam, Neriman, Faruk, kızıl saçlı kız

Sarı gözlü adam ve Umut parkın çıkışına doğru ilerler. Faruk ve Neriman onları beklemektedir. Faruk, Umut'u kucağına alır. Diğer adam gözden kaybolur. Umut ve ailesi biraz yürüdüklerinde yolun iki tarafında yapraksız ağaçlar görürler. Yol uzadıkça bu ağaçlar çoğalır. Bunların insan kemiklerinden

yapıldığını anlarlar. Ağaçların gövdesi ve dalları beyazdır, üzerinde kırmızı ilikler ve yer yer kas dokusu vardır. Ağaçlardan birinin altında Umut'un yaşında bir kız çocuğu oturmuştur. Saçları kızıl, gözleri zümrüt yeşilidir. Mutsuzdur.

91. RÜYA/LUNAPARK/ÇIKIŞ

DIŞ/GÜNDÜZ

Umut, Neriman, Faruk

Umut ve ailesi çıkışa gelirler. Parkın etrafı surla çevrilidir. Bu surun üç tane demir kapısı vardır. Soldan birinci kapıyı açarlar, bu kapı yukarı çıkan bir merdivene açılmaktadır. Umut babasının kucağından inip bu kapıdan geçmek ister, ama babası onu kucağına sımsıkı bastırır ve onun bu kapıdan geçip üst kata çıkan merdivenleri kullanmasına izin vermez. Umut, babasının kucağından atlayarak aşağı iner ve surun orta kapısını büyük bir güçle iter. Demir kapı gıcırtyla karanlık bir dehlize açılır. Umut tedirgin bir şekilde karanlığa doğru ilerlerken annesi Neriman onun kolundan tutar ve bu kapıyı kullanmasına mani olur. Üçüncü ve en sağdaki kapı Umut'un son şansıdır. Umut çok ağır zannettiği bu demir kapıyı da bütün gücünü vererek iter ve kendini göz kamaştıran bir aydınlığın içinde bulur.

92. ALMA'NIN EVİ/UMUT'UN ODASI

İÇ/AKŞAM

Umut, Kiraz nine

Umut gözlerini çok rahatsız eden bir ışıkla uyanır. Gözlerini açar. Odaya giren Kiraz nine, Umut'un uyanmasını istemez. Umut'a adeta bir bebeğe davranır gibi şefkatle yaklaşır.

KİRAZ - Tamam kızım, tamam.

Umut'un çarşafını onun gözlerine örter. Sonra odadaki sandıktan birkaç parça eşya alır. Işığı kapatır, odadan çıkar.

Umut, Alma, Kiraz, Ağâh

Ağâh dede evin basamaklarında tek başına oturmaktadır.

UMUT - N'apıyon dede? Kalkmamışlar daha.

AGÂH - Ohoo! Senin haberin yok tabii. Birazdan gelirler.

UMUT - Nereye gittiler ki?

AGÂH - Geldiler işte.

Onlar konuşurken Alma ve Kiraz, Umut'un arabasından inerler.

UMUT - Oha!

Umut çıplak ayak avluya koşar. Kapı açılır, avluya Alma ve Kiraz girer. Mutludurlar.

UMUT - Eee? Bebek?

KİRAZ - Hastanede.

UMUT - Neden?

KİRAZ - Erken doğdu.

UMUT - Ama nasıl olur?

Alma ve Kiraz onu duymazdan gelip yanından geçerler.

Umut, İzzet

İzzet arabanın yanında ayaktadır. Gayet sağlıklıdır. Arabanın kaportasına iki defa vurur. Kendiyle gurur duymaktadır.

İZZET - Nasıl?

UMUT - Siz hastaneden mi geliyorsunuz?

İZZET - Evet, bununla gittik.

UMUT - E sen kasabadaydın, öyle dediler.

İZZET - Evet, arabana parça aldım, geldim.
N'oldu ki?

UMUT - Yok bir şey, kaç para tuttu peki?

İZZET - Çok bir şey değil yaa... Ağâh amca ödedi zaten.

UMUT - Niye?

Ağâh dedeye seslenir.

UMUT - Ağâh dede!

Yanına gider.

UMUT - Sen ödemişsin tamir parasını.

AGÂH - Evet.

UMUT - Olmaz öyle şey.

AGÂH - Olur canım, hem hastaneye götürdü işte.
İşimizi gördü.

İzzet dışarıdan seslenir.

İZZET - Hadi ben kaçtım.

AGÂH - Tamam, görüşürüz sonra.

95. ALMA'NIN EVİ/ALMA'NIN ODASI

İÇ/GÜNDÜZ

Umut, Alma, Kiraz

Umut çekingen bir tavırla Alma'nın kapısına gelir.

UMUT - İçeri girebilir miyim?

Alma kafasını sallar.

UMUT - İyi misin?

Alma yine başıyla onaylar.

UMUT - Bebek sağlıklı mı? Kız mı, oğlan mı?

Alma elini Umut'un kalbine koyar.

UMUT - Kız mı? Süper! Kesin ziyarete geleceğim.

Kiraz içeri girer.

KİRAZ - N'apıyorsunuz?

UMUT - Alma bana kızını anlatıyordu.

KİRAZ - Anlatıyor muydu?

UMUT - Evet. Çok sağlıklı, tatlı mı tatlı bir kızı varmış.

KİRAZ - Biraz erken doğdu, ama iyi.

UMUT - Ben Pazarköy'den dönerken yine uğrarım zaten. Belki o zamana kadar kuvözden çıkmış olur, görürüm.

96. ALMA'NIN EVİ/AVLU

DIŞ/GÜNDÜZ

Umut, Alma, Kiraz nine, Ağâh dede

Umut gitmek için hazırdır. Ev halkı avluda onu uğurlamak için toplanmıştır. Umut Alma'ya döner:

UMUT - Kız çıkmasaydın ya.

Alma omzunu silker.

KİRAZ - O kadardan bir şey olmaz kızım.

UMUT - Daha bu sabah geldi.

AGÂH - Her şeyini aldın mı?

UMUT - Aldım aldım. Unutursam da geri dönerim, n'olucak? Öğrendim artık nasıl olsa. Sık sık gelirim bebişi ziyarete.

Hepsini tek tek öper. Alma'ya uzun uzun sarılır.

UMUT - Konuştuklarımızı unutma, oldu mu? Artık yalnız değilsin, kızının da sana ihtiyacı var. Durun yaa... Gitmeden bir fotoğraf çekelim.

Umut evi de arkaya alarak hepsinin içinde bulunduğu bir *selfie* çeker.

UMUT - Süper oldu!

Umut, Alma, Kiraz nine, Ağâh dede

Umut arabanın bagajına valizini ve sırt çantasını koyar. Yumuşak, ılık ama bir o kadar da güçlü bir rüzgar Umut'un saçları arasından geçer. Umut başını kaldırıp Alma'ya son bir defa gülümser. Alma ise Umut'tan gözlerini zaten hiç ayırmamıştır.

Umut bagajı kapatır.

UMUT - Haydi Allahısmarladık!

AGÂH - Köyünüze çok selam söylersin.

UMUT - Olur, söylerim.

Umut arabasına biner. Hepsine tekrar el sallar. Yola çıkar.

98. UMUT'UN ARABASI**Umut**

Umut köyden çıkar. Karalar'ı geçer. Köprübaşı mevkiine geldiğinde durur. Manzara karşısında büyülenmiştir. Yan koltuktaki kamera çantasını açar. İçinden kamerayı alır. Dışarı çıkar.

99. UMUT'UN ARABASI**Umut**

Umut arabanın kapısını kapatır. Gördüğü manzarayı çekmeye başlar. Birkaç fotoğraftan sonra çektiklerine bakar. Yeni çektiği fotoğraflar onu mutlu eder. Daha eskilerini görmek için galeride ilerler. Fotoğraflarda geri gittikçe şoke olur. Saklıköy fotoğraflarının hepsi boş arazi ve ağaçlık manzaralıdır. Bunlarda insana dair hiçbir iz yoktur. Daha sonra cebindeki telefonu çıkarır. Son çektiği fotoğrafı açar. Fotoğraft Alma'nın evinin ve ailesinin yerinde bir kaya mezarı vardır. Bu kaya mezarının önünde Umut, tek başına gülümsemektedir. Kapanış jeneriğiyle Büyük Ev Ablukada'nın *Hayaletler* parçası çalar.

- SON -

SONUÇ

Başlangıçta Orta Çağ ve gotik edebiyat korkularıyla beslenen korku sineması, zaman ilerledikçe dünyayı değiştiren güncel, toplumsal ve politik olaylar çerçevesinde yeniden şekillenmiştir (Şimşek, 2013: 264). Bu ilk korku filmleri nasıl geleneksel Batı inanç kaynaklarından beslenerek şeytan, cadı, vampir gibi imgeler üzerinden kurgulanmışsa, Türkiye’de çekilen ilk korku filmleri de cin, gulyabani, alkarısı gibi geleneksel inançlardan beslenmektedir.

Hıristiyanlık ve din ABD ve Avrupa sinemasında nasıl olumlu bir güç olarak sunuluyor ve işleniyorsa (Topçu, 2004: 167), Türkiye sinemasında da İslam ve “cin”sel öğeler aynı şekilde bir güç olarak korku filmlerinde yer alır. Böylece kadın cinselliği İslam’ın meşruiyeti sayesinde bastırılmış ve ataerkil toplum düzeni sağlanmış olur. Üstelik sinema bunu en kolay biçimde Kur’an’da adı geçen varlıklarla yapar. Bir kahraman veya bir canavar üretmesine bile gerek yoktur. Zaten inançlı olan izleyici filme kendi bilinçaltındaki korkularla gelir. Filmdeki inançsız kurbanlar üzerinden de inançsız izleyici cezalandırılır. Bu tip hikayelerde muska taşımayan, besmele çekmeyi bilmeyen veya aktif bir cinsel yaşamı olan karakterler cezalandırılır; çünkü bunlar aynı zamanda bir İslam toplumunun “öteki”si konumundadırlar, ya yok edilmeli, ya da imana getirilmelidirler.

2000’li yıllara gelindiğinde Türkiye’de özellikle dini temalardan beslenen korku filmleri ortaya çıkmıştır. “Avrupa korku sinemasının temelini soykırım, hastalık, dini kısımlar, Engizisyon, işkence ve kölelikle dolu Avrupa tarihine dayandırmak mümkündür. Avrupalılar bağlamsal olarak korku filmini – bunu oluşturan anlamlara sahip olmazdan önce – folklor, edebiyat ve gerçek yaşam deneyimleri yoluyla keşfetmiştir.” (Odell, Blanc, 2011: 31). Türkiye’de korku filmi yapmak için tarihsel ve kültürel kaynaklardan beslenmek gerekir. Göç, savaş, kıyım, kriz ve siyasi olumsuzlukların bu kadar sık yaşandığı Türkiye’de sinema korkutmak için 21. yüzyılı bekleyerek epey geç kalmıştır veya belki de korkutmaya hiç gerek duymamıştır...

İstikamet korkmak için geç kalmış bir neslin hikayesidir. Başkahramanı Umut olan umutsuz, tarihsiz, talihsiz bir hikayedir. Umut adının çokça erkeklere yakıştırıldığı Türkiye’de, çokça erkeklere yakıştırılan işlerin peşinde koşan bir Umut’u

anlatmaktadır. Kendi ayakları üzerinde duran, kendi başına yol alan ve kendi tarihini yazan bir kadın... *İstikamet*, bizi Umut'la bilmediğimiz ve gitmeye de hiç niyetli olmadığımız istikametlere sürüklemek için yazılmıştır. Beynimizin bir köşesinde varlığını sürdüren, hafızamızı kurcalayan, “gitmesek de görmesek de” bizim olan istikametlere...

Senaryoda zaman zaman saklanan bazen kendini açık eden üç hikaye vardır. Bu hikayelerden birincisi, Umut'un kadın bir tarihçi olarak ataerkil tarih anlatısına karşı verdiği mücadeledir. İkinci hikayede Alma karakterinin ve Saklıköy'de intihar eden on altı genç kadının köyün ahalisine karşı verdiği psikolojik savaş, üçüncüde Alma'nın geldiği etnik kimliğin Osmanlı İmparatorluğu tarafından melezleştirilmesi ve bu etnik kimliğin veya diğer kimliklerin Türkiye Cumhuriyeti Devleti tarafından örtülmesidir.

Umut, yazılı kaynaklar kadar sözlü kaynakları da önemseyen bir öğrencidir. Kralların, devletlerin, güçlülerin yazdığı tarih zaten kabul edilmiş ve kanun sayılmış tarihtir. Umut okuma yazma bilmeyen insanların türkülerinde, ninnilerinde, ağıtlarında yatan tarihi de en az kralların tarihi kadar önemsemektedir. Tarihe tanıklık etmiş birinden geçmişi dinlemek, Umut için, kütüphane rafları arasında kaybolmaktan daha zevklidir. Bu sebeple Umut üniversitenin ikinci ve üçüncü yıllarında sözlü tarih derslerine ağırlık vermiştir. İstanbul'da ailesiyle yaşayan Umut, üniversitenin ve çeşitli vakıfların yürüttüğü pek çok sözlü tarih çalışmasında yer almıştır. Kendi sülalesi hakkında bilgi sahibi olmak için de üçüncü sınıfın yaz tatilinde kendi ailesinin köyüne gitmeye karar vermiştir. Bunun için ilk önce babasının ailesi Çakır sülalesiyle görüşecektir. Yazılı kaynaklara önem veren hocaları Umut'un bu çalışmasını küçümserler fakat bu Umut'u yıldırmayacaktır.

İstikamet'te zaman ve mekan kavramıyla sık sık oynanır. Bu kavramlar iç içe geçer ve önemsizleşir. Umut karakteri yıllar önce helak olmuş ve haritadan silinmiş bir köye gider. Köylüler buraya “Saklıköy” ismini vermişlerdir. Türkiye haritasında Saklıköy'ün nerede olduğu önemli değildir, geçmişteki olayların ne zaman olduğu da önemini kaybetmiştir. Önemli olan Saklıköy'de yıllar önce yaşananlardır. Umut, Saklıköy'de kaldığı süre boyunca Alma isminde bir kadının evinde kalır. Alma, dilsiz ve hamiledir. Hikayenin sonunda Alma'nın karnındaki bebeğin Umut olduğu

kesinlik kazanır. Alma, köyün muhtarı Osman tarafından cinsel şiddete maruz kalmıştır ve bu olaydan sonra Umut dünyaya gelmiştir. Alma tecavüze uğradıktan sonra yaşadığı travmanın sonucunda dilsiz kalmıştır, konuşmamayı tercih etmiştir. Kendisi gibi cinsel istismara maruz kalan kadınlarla kendini köyün ulu çınarına asmıştır. İntihar eden kadınlar köy ahalisine ders vermek için, “ibret-i alem” olsun diye kendilerini bu şekilde kurban etmişlerdir. Alma on yedi yaşındadır, onunla birlikte on altı, toplamda on yedi genç kadın kendini asmıştır. Toplum reşit olmamış haliyle kendi kendine kıymakta, henüz çocuk sayılacak evlatlarını istismar etmekte, darağacına göndermektedir. Olaya şahitlik eden köy halkı türlü belalarla yüzleşmiştir. Alma’yla yaşayan Agâh dedenin söylediği gibi kadınların asılı olduğu bu çınarın yakıldığı ocaklar bir bir sönmüştür. Köy içten içe helak olmuştur. Agâh’ın gözlerini kaybetmesi de bu zamana rastlar. Osman’ın tacizlerini görmezden gelen Agâh görme yetisini kaybetmiştir, bu olayları bastırıp unutmaya çalışan Kiraz ninenin hafızası her geçen gün zayıflamıştır.

Evlat sahibi olmayan Agâh ve Kiraz, Alma’yı kendi kızları gibi bakıp büyütülmüştür. Zamanın bir köşesinde genç bir kadın olarak kalan Alma değişmemiş, Saklıköy’ün en saklı yerinde kendi özüne bağlı kalarak hayatını idame ettirmiştir. Alma, Anadolu’da Osmanlı’dan önce varlığını sürdüren medeniyetleri simgeler, Osman ise Osmanlı Devleti’ni. Osman’ın Alma’ya tecavüzü, “Anadolu’nun kapılarının Türklere açılması”dır, bu aynı zamanda Osman’ın Umut’u Alma’nın evine bıraktığı gecedir. Bu geceyle birlikte Umut, Alma’yla yaşamaya başlar. Alma, Umut’un rüyasında, ağzından doğum yapar, çünkü tecavüz sonucu dünyaya gelen bebeğinden öğrenmekte, onu kusmaktadır. Umut’un göbek bağı annesinin diliyle bağlantılıdır. Anadilini kestiğimizde bebek annesinden ayrılmış olur. Melez çocuk Umut’un yaşaması ve Türkiye Cumhuriyeti’ndeki hayatını rahatça idame ettirebilmesi için anadilinden kopması, annenin de dilinden yara alarak konuşma yetisini kaybederek susması gereklidir.

Alma, Türkçe ve Macarcada elma, Yunancada tuzlu su (álmi), İspanyolcada ruh anlamlarına gelmektedir. Birkaç dilde hikayeye hizmet eden anlamlara sahip olduğu için Alma ismi seçilmiştir. Bununla hikayenin evrensel olması amaçlanmıştır. Elma, kutsal kitaplarda geçen Adem ve Havva hikayesine, tuzlu su, anne rahmindeki hayati

sıvıya, ruh da hikayenin büyük bir kısmının ruhlar aleminde geçmesine göndermedir. Alma karakteri aynı zamanda Türk tarihindeki Kızıl Elma'ya karşılık gelir. Adem, yasak elmayı yiyerek Cennet'ten kovulmuştur. Muhtar Osman ise Alma'ya tecavüz ederek tüm köyünün helak olmasına sebep olmuştur. Alma gibi onlarca kız canına kıymış, olayı görenler, tanık olanlar görme yetilerini kaybetmiş, bunları unutmaya çalışınlarsa hafızalarını tümünden yitirme noktasına gelmişlerdir. Kendinden önceki medeniyetin toprakları ve zenginlikleri üzerine yerleşen bu Osmanlı köyü, önceki medeniyetten arda kalan küçük bir kız çocuğuna sahip çıkamamış, onun yaşama hakkını elinden almış ve kendi sonunu getirmiştir. Kızıl Elma, sembolik olarak Türk devletlerinde, fethedilmek üzere hedef seçilen toprakların sembolüdür. Osmanlı İmparatorluğu'nun zayıflamasının sebeplerinden bir tanesi onun doğal sınırlarına, Kızıl Elma'sına erişmesidir. *İstikamet*'te de Osman, kızıl saçlı Alma'ya dokunarak kendi iktidarının sonunu getirmiş olur.

KAYNAKÇA

- Abisel, N. 1999. *Popüler Sinema ve Türler*. İstanbul: Alan Yayıncılık
- Altınır, B. 2005. *Metin Erksan Sineması*. İstanbul: Pan Yayıncılık
- Amiri, F. 2007. *Feminist Eleştirisi Açısından Korku Sinemasında Kadının Sunumu*. Yüksek Lisans Tezi, İstanbul: İstanbul Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.
- Ayaz, F. 2007. *İki Binli Yıllarda Türk Korku Sinemasının İncelenmesi*. Yüksek Lisans Tezi, İstanbul: Marmara Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.
- Belkaya, G. 2001. *Film Çözümlemesinde Temel Yaklaşımlar*. İstanbul: Der Yayınları
- Berenstein, J. R. 1996 *Attack of the Leading Ladies: Gender, Sexuality and Spectatorship in Classic Horror Cinema*. New York: Columbia University Press.
- Biryıldız, E. 1984. "Feminist Film Eleştirileri", *Marmara İletişim Dergisi*, 8: 65–66.
- Blanc, M., Odell, C. 2011. *Korku Sineması*. İstanbul: Kalkedon Yayınları
- Büyü. 2017. *beyazperde.com*. Erişim tarihi Mayıs 2017
<http://www.beyazperde.com/filmler/film-181705/>
- Creed, B. 2012. *The Monstrous-Feminine: Film, Feminism, Psychoanalysis*. Londra: Routledge
- Demirci, T. T. 2006. *Korku Sinemasının Psikanalizi*. İstanbul: Es Yayınları
- Eyüboğlu, İ. Z. 2007. *Anadolu İnançları*. İstanbul: Derin Yayınları
- Freud, S. 1923-1925. *The Ego and the Id and Other Works*. Londra: The Hogarth Press
- İlk Korku Filmimiz Çılgık Ne Zaman Gösterildi? 2017. *otekisinema.com*. Erişim tarihi Mayıs 2017 <http://www.otekisinema.com/ilk-korku-filmimiz-cigli-k-ne-zaman-gosterildi/>
- Kalafat, Y., Güngör, B. 2010. *Türk Kültürlü Halklarda Türk-Tatar Halk İnançları*. Ankara: Berikan Yayınevi
- Kellner, D., Ryan, M. 1997. *Politik Kamera: Çağdaş Hollywood Sinemasının İdeolojisi ve Politikası*. İstanbul: Ayrıntı Yayınları
- Kılıçbay, B. 2001. "Laura Mulvey ve Görsel Haz: Psikanalitik Feminist Sinema Kuramı'nın Bir Eleştirisi", *İletişim Dergisi-Gazi Üniversitesi İletişim Fakültesi Dergisi*, 10: 64.

- Lacan, J. 1993. "The Mirror Stage". *Contemporary Film Theory* içinde (s. 33-35) der. Easthope, Antony. Londra: Routledge
- Metz, C. 1982. *The Imaginary Signifier: Psychoanalysis and the Cinema*. Bloomington: Indiana University Press
- Mulvey, L. 1993. "Visual Pleasure and Narrative Cinema" *Contemporary Film Theory* içinde (s. 111, 124) der. Easthope, Antony. Londra: Routledge
- Nichols, B. 2006 "Feminist Eleştiri", *Sinemasal Dergisi*, Çev: Ertan Yılmaz, Dokuz Eylül Yayınları, 14: 41.
- Özden, Z. 2000. *Film Eleştirisi*. İstanbul: Afa Sinema Yayınları
- Özkaracalar, K. 2007. *Geceyarısı Filmleri*. İstanbul: +1 Kitap
- Scognamillo, G. 1996. *Korkunun Sanatları*. İstanbul: İnkılap Kitabevi
- Smelik, A. 2008. *Feminist Sinema ve Film Teorisi ve Ayna Çatladı*. İstanbul: Agora Kitaplığı
- Şimşek, G. 2013. "Siyasi Olayların Korku Sinemasına Yansımaları", *Elektronik Sosyal Bilimler Dergisi* 12(46): 264-280.
- Topçu, G. 2004. "Karanlığın Kızları: Korku Sineması ve Kadın". *Sinemada Anlatı ve Türler* içinde (s. 157-212) der. Doğan, A., Gürata, T. A., Küçük Kurt, F. Ankara: Vadi Yayınları
- Williams, L. 1996. "When the Woman Looks", *The Dread of Difference: Gender and the Horror Film* içinde (s. 15-34) der. B. K. Grant. Austin: University of Texas Press. 15-34.
- Wood, R. 1997. *Amerikan Korku Filmine Devrimsel Açıdan Bir Bakış*. Çev. Nihal Yeğinoğlu, 25. *Kare* 19: 70-76

ÖZGEÇMİŞ

Deniz Müftüoğlu, 28 Eylül 1988’de, İstanbul’da doğmuştur. 2014 yılında Boğaziçi Üniversitesi Tarih Bölümü’nden mezun olmuştur. 2015-2017 yılları arasında Kadir Has Üniversitesi, Sinema ve Televizyon Bölümü’nde yüksek lisans yapmıştır.

e – posta adresi: deniz_muftu@hotmail.com

muftuoglugdeniz8@gmail.com

